

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคแอฟริกาใต้-มหาสมุทรอินเดีย

ไตรมาสที่ 1

มกราคม - กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2019

ประเทศบอตสวานา

1	ถูกบังคับให้จอดรถโดยเฮลิคอปเตอร์ / 5 มกราคม 2019	3
2	สามีไปโบสถ์กับเราเถอะ / 12 มกราคม 2019	5

ประเทศโมซัมบิก

3	ออกมาจากความมืด / 19 มกราคม 2019	7
4	การพบโบสถ์ที่ถือรักษาวินสบบาโต / 26 มกราคม 2019	10
5	พกพระคัมภีร์เป็นอาวุธ / 2 กุมภาพันธ์ 2019	13

ประเทศซอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

6	ความฝันซึ่งทำให้กลุ่มใจ / 9 กุมภาพันธ์ 2019	16
7	ผู้ชายที่มีภรรยาสามคน / 16 กุมภาพันธ์ 2019	18
8	ความเสี่ยงมากสำหรับวันสบบาโต / 23 กุมภาพันธ์ 2019	21
9	การตกจากที่สูงเพื่อพระเยซู / 2 มีนาคม 2019	24
10	ความยุ่งยากเรื่องเนื้อหมู / 9 มีนาคม 2019	27
11	มิตรภาพเป็นความลับ / 16 มีนาคม 2019	30

ประเทศแองโกลา

12	การช่วยแองโกลา / 23 มีนาคม 2019	33

ประเทศซิมบับเว

13	การขับไล่ผีออกไป / 30 มีนาคม 2019	36

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 5 มกราคม 2019

ถูกบังคับให้จอดรถโดยเฮลิคอปเตอร์

เล่าโดย เคนอะโอเป วัย 50 ปี...ประเทศบอตสวานา

อาจารย์ “เคนอะโอเป” ผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสประเทศ “บอตสวานา” ไม่คิดกังวลอะไร ขณะที่เฮลิคอปเตอร์ลำหนึ่งบินผ่านรถยนต์ที่เขาขับไปตามถนนหลวงระหว่างสองเมืองใหญ่ในทวีปแอฟริกา

พอเฮลิคอปเตอร์ลำนั้นบินผ่านไปประมาณสามร้อยเมตร มี สนาทหน้าโล่งๆ อยู่ข้างขวาของทางหลวง เฮลิคอปเตอร์ลำนั้นได้ร่อนลงจอดบนที่โล่งแปลงดังกล่าว อาจารย์เคนอะโอเป เขยิบเบรคผ่อนความเร็วของรถยนต์ที่เขาขับลง อาจารย์สังเกตเห็นตำรวจสองนายลงจากเฮลิคอปเตอร์ แล้ววิ่งเยาะ ๆ มาที่ข้างถนน ตำรวจนายหนึ่งโบกมือให้เขาจอดรถ อาจารย์รู้สึกหัวใจของเขาเต้นแรงขึ้น นี่เป็นเรื่องอะไร เหตุใดตำรวจจึงมาโบกมือหยุดรถของเขา เมื่อรถยนต์หยุด นายตำรวจคนแรกทำสัญญาณมือให้เขาเปิดกระจกรถ และขอรูไปข้างหน้า ขณะที่ตำรวจคนที่สองคนนั้นได้พูดขึ้นว่าคุณทราบไหมว่าเหตุใดเราจึงโบกมือให้คุณหยุดรถ

อาจารย์เคนอะโอเปไม่ทราบจะพูดตอบอะไร เขารู้สึกอึดอัด คิดในใจว่า หรือว่าเราขับรถเร็วเกินกฎหมายอนุญาต ตำรวจคนที่ถือไปข้างหน้าของอาจารย์พูดขึ้นว่า “คุณขับรถเร็วเกินความเร็วที่กฎหมายกำหนดให้ขับได้ ”

ขับรถเร็วเกินไป

ตำรวจนายนั้นพูดความจริง อาจารย์เคนอะโอเป กำลังเดินทางกลับจากเมืองแฟรนซิสทาวน์ หลังจากไปร่วมในพิธีเปิดโรงเรียนแอ็ดเวนตีสระดับระดับประถมศึกษาในตอนเหนือของประเทศบอตสวานา และเมื่อประกอบพิธีเสร็จ ได้ขับรถยนต์เดินทางลงใต้เพื่อมายังเมืองกาโบโรเน ซึ่งเป็นเมืองหลวง และเป็นที่ตั้งของสำนักงานมิชชันนารีระยะทาง 435 กิโลเมตร ด้วยความมุ่งมั่นจะไปให้ถึงบ้านไม่ตีงจนเกินไป อาจารย์เคนอะโอเป จึงขับรถยนต์ด้วยความเร็วถึง 150 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งเร็วเกินกว่ากฎหมายอนุญาตให้ขับได้ถึง 30 กิโลเมตร

อาจารย์เคนอะโอเปรู้สึกอับอายเป็นอย่างยิ่ง เขาเป็นคริสเตียน และเป็นผู้ผู้นำในคริสตจักรด้วย แต่เขาไม่เคารพกฎจราจร ในเวลาดังกล่าวรถยนต์ที่ผ่านทั้งสองฟากถนน ทั้งเที่ยวไป และเที่ยวมาต่างหยุดรถดูว่ามืออะไรกำลังเกิดขึ้น ในนาทีของความอึดอัดใจของอาจารย์เคนอะโอเป นายตำรวจคนที่สองที่ยืนอยู่ และไม่ได้พูดอะไรตั้งแต่แรกได้เอ่ยทักขึ้นว่า “สวัสดีครับอาจารย์ อาจารย์คงไม่รู้จักผมหรอก แต่ผมเคยได้ฟังอาจารย์ในรายการสุขภาพทางโทรทัศน์หลายครั้ง ผมจำอาจารย์ได้ แล้วนี่อาจารย์จะเดินทางไปไหนครับ”

อาจารย์เคนอะโอเป ตอบว่า “ผมเดินทางจากเมืองแฟรนซิสทาวน์ กำลังจะกลับบ้านที่เมืองกาโบโรเนครับ ”

ตำรวจนายแรกที่ถือไปข้างหน้า เมื่อทราบว่าเป็นตำรวจอีกนายรู้จักกับอาจารย์เคนอะโอเป ว่าเป็นศาสตราจารย์สอนศาสนา และเป็นผู้พูดในรายการที่มีประโยชน์ทาง โทรทัศน์ จึงคืนไปข้างหน้าให้อาจารย์ พร้อมกับพูดเตือนขึ้นว่า “เชิญอาจารย์เดินทางต่อได้ แต่ขอให้ขับรถอย่างระมัดระวังด้วยนะครับ”

อาจารย์เคนอะโอเป แทบไม่เชื่อหูตนเองว่าได้ยินเช่นนั้น ก่อนที่อาจารย์เคนอะโอเปจะออกรถ นายตำรวจมองดูรถของอาจารย์ซึ่งมีฝุ่น และเศษใบหญ้าที่ถูกพัดมาจากใบพัดใหญ่ของเฮลิคอปเตอร์ได้พูดขึ้นว่า “เราต้องขอโทษอาจารย์ด้วยนะครับที่มีฝุ่น และใบหญ้าจากใบพัดใหญ่ของเฮลิคอปเตอร์ของเราพัดมาติดบนรถยนต์ ทำให้รถยนต์ของอาจารย์สกปรก”

การให้อภัยอันหวานชื่น

เมื่อได้ยินถ้อยคำจากนายตำรวจ จิตใจของอาจารย์เคนอะโอเป รู้สึกผ่อนคลายจากความอาย แต่ในครู่ต่อมา เขารู้สึกถึงคุณค่าของ “การให้อภัย” อาจารย์เคนอะโอเป พุดกับตัวเองว่า “ฉันรู้สึกว่าการให้อภัยใดๆ ล้วนเป็นสิ่งที่หวานชื่น แต่เราไม่ควรถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญมาก รวมทั้งการอภัยที่ได้รับจากตำรวจ ในครั้งนี้จะช่วยให้ฉันขับรถอยู่ ภายใต้กฎหมายจราจรตลอดไป ... และฉันอธิษฐานขอให้พระ เจ้าทรงดลใจของฉันให้อภัยคนอื่นที่ทำผิดต่อฉันตลอดไป”

การที่เฮลิคอปเตอร์ของตำรวจ จะนำเฮลิคอปเตอร์ลงบนพื้น เพื่อจับผู้ขับรถเร็วเกินกำหนดไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยในประเทศบอตสวานา และการที่เมื่อตำรวจจับผู้ขับรถเร็วเกินกำหนดได้แล้ว และเพียงกล่าวเตือนไม่ทำการปรับเป็นเรื่องที่แทบจะไม่เกิดขึ้นเลยในประเทศบอตสวานา

อาจารย์เคนอะโอเปกล่าวว่า “เมื่อผมเห็นเฮลิคอปเตอร์บินผ่านเมื่อใด ผมนึกถึงประสบการณ์ที่นายตำรวจได้นำเฮลิคอปเตอร์ลงจอดเพื่อจับผมขับรถเร็วเกินกำหนดในอดีต ... ขณะเดียวกันผมคิดถึงการได้รับการอภัยไม่ต้อ งจ่ายค่าปรับแล้วรู้สึกหวานชื่น ทุกวันนี้ผมขับรถความเร็วตามที่กฎหมายอนุญาต ผมไม่ยอมทำความผิดซ้ำอย่างเดิม”

เงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ของไตรมาสที่สี่ ปี 2015 ส่วนหนึ่งทำให้เรามีทุนทรัพย์เพียงพอที่จะเปิดโรงเรียนประถมอีสเทอร์นเกตแอ็ดเวนตีส ในเมือง งแฟรนซิสทาวน์ ในเดือนมกราคม 2017 นี้เป็นโรงเรียนประถมแห่งแรกในเขตภาคเหนือของบอตสวานา ซึ่งนับเป็นโรงเรียนแอ็ดเวนตีสแห่งที่สาม และสองแห่งก่อนหน้านี้ เป็นโรงเรียนระดับมัธยมในประเทศบอตสวานา ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวายทรัพย์เพื่อให้การสนับสนุนงานด้านการศึกษาของคริสตจักรแอ็ดเวนตีสในประเทศ “บอตสวานา” ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้แต่ทุก ท่าน ในนามพระคริสต์เจ้า... อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชัน

- ในปี 1962 คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส ได้เปิดโรงเรียนแอ็ดเวนตีสแห่งแรกที่หมู่บ้าน ชื่อ “รามม็อคโกนาเม” ระยะทาง 65 ก.ม. ห่างจากเมือง “พาลแลพเย”
- คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสในประเทศ “บอตสวานา ” มีโบสถ์ และกลุ่มนมัสการ 228 แห่ง มีสมาชิกโบสถ์ 44,554 คน ประชากรของประเทศนี้มี 2,226,000 คน เมื่อคิดเป็นอัตราส่วนจะมีแอ็ดเวนตีส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 50 คน ในประเทศบอตสวานา

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 12 มกราคม 2019

มา มีไปโบสถ์กับเราเถอะ

เล่าโดย เลธาโบ (เรื่องตอนอายุ 8 ขวบ)...ประเทศบอตสวานา

มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นกับครอบครัวหนึ่ง เมื่อคุณแม่ของครอบครัวนั้นส่งลูกชาย ยัย 8 ขวบไปเรียนหนังสือในโรงเรียนประถมแอดเวนติสในเมืองแฟรนซิสทาวน์

เด็กชายคนนี้ชื่อ “เลธาโบ” หลังจากเด็กชายไปเรียนหนังสือได้ไม่กี่เดือน พอถึงเวลารับประทานอาหาร เขาคะยั้นกะยอยให้บิดา-มารดา อธิษฐานก่อนรับประทานอาหาร เขาขออนุญาตบิดา-มารดา อธิษฐานร่วมกับเขาตอนเขานอนในตอนเช้า และก่อนเขานอนในตอนกลางคืน เลธาโบ ขอร้องมารดาของเขา พาเขาไปโบสถ์ในวันสะบาโต

ตอนแรก คำขอร้องของเลธาโบ ทำให้ผู้เป็นมารดารู้สึกประหลาดใจ มารดาของเลธาโบมีชื่อว่า “โคลโมเลโม” เธอไม่ใช่คนที่เกิดมาในครอบครัวคริสเตียน และชีวิตไม่ค่อย มีความสุข จึงตัดสินใจ ทำไปตามคำขอร้องของลูกชาย หลังจากที่ได้นมัสการพระเจ้าในโบสถ์หลายสะบาโต เมื่อมีคนถามถึง ความรู้สึก โคลโมเลโมตอบว่า “ฉันขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำลูกชาย และฉันให้รู้จักพระเจ้าในโบสถ์แห่งนี้ ”

ก่อนที่เลธาโบ จะมาเข้าเรียนที่โรงเรียนแอดเวนติส เขาเข้าเรียนโรงเรียนสอนในบ้านแห่งหนึ่งในตัวเมืองเป็นเวลาสามปี เลธาโบเรียนหนังสืออ่อนมาก วิชาอ่านออกเสียง เลธาโบอ่านตะกุกตะกัก ส่วนวิชาคณิตศาสตร์ ก็สอบไม่ผ่าน ทางโรงเรียนแอดเวนติสได้แนะนำให้มารดาของเลธาโบให้ลูกชายเรียนซ้ำเกรดสามอีกหนึ่ง ปี เพื่อเขาจะ ได้มีพื้นฐาน ที่ดีขึ้น ปรากฏว่าคำแนะนำของอาจารย์ใหญ่เกิดผล การเรียนของเลธาโบพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ในเพียงไม่กี่เดือน เขาทำคะแนนได้อย่างน่าพอใจ และในการสอบปลายปีเลธาโบ ทำคะแนนได้เกือบเอในทุกวิชา ด้วยเหตุนี้มารดาของเลธาโบจึงนำน้องสาวของเลธาโบ มา ลงทะเบียนเรียนที่โรงเรียนแอดเวนติสด้วยในปีการศึกษาถัดมา

มารดาของเลธาโบกล่าวเป็นพยานว่า “ตอนที่ลูกชายฉันอ่านหนังสือได้คล่อง ส่วนวิชา คณิตศาสตร์ ที่เคยสอบตก ตอนนี้ได้ เกรด เอ ที่สำคัญเลธาโบชอบเรียนชั้นเรียนพระคัมภีร์มาก เขาบอกว่า เป็นวิชาที่เขาชื่นชอบมาก ... ส่วนลูกสาวของฉันทำคะแนนได้ค่อนข้างดีในชั้นเรียนของเธอ .. สิ่งที่ดีที่สุดที่สุดคือเรา สามคนแม่ลูก (ฉันเอง ลูกชาย และลูกสาว) ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความรัก และความรอดในพระเยซูคริสต์

เลธาโบรักการศึกษาพระคัมภีร์เป็นพิเศษ เมื่อเขาได้ฟังเรื่องของพระเยซูในโรงเรียน เขารู้ซาบซึ้งในความรัก และการเสียสละของพระองค์ จนบางครั้งมีน้ำตาไหลซึมออกมา

คุณแม่ของเลธาโบ กล่าวเป็นพยานว่า “ทุกเช้า และทุกเย็น และก่อนเวลาอาหารทุกมื้อเราจะอธิษฐานร่วมกัน ในทุกวันสะบาโต เลธาโบ และน้องสาวจะไปนมัสการที่โบสถ์ ส่วนตัวฉัน บางสะบาโตมีเหตุจำเป็นฉันจะขับรถไปส่งเขาทั้งสองที่หน้าโบสถ์ และเดินทางไปทำธุระต่อ ลูกชายจะพูดกับฉันเสมอว่า “มา มีไปโบสถ์กับเราเถอะ”

มีอยู่ช่วงหนึ่งคุณแม่ของเลธาโบไม่ไปนมัสการที่โบสถ์เป็นเวลาสี่เดือน เลธาโบได้ร่วมกับน้องสาวทำการอธิษฐานเพื่อผู้เป็นแม่ทุกวัน นอกจากนี้เลธาโบยังขอให้ครูบางคนที่เขาสนิทให้อธิษฐานเพื่อคุณแม่ของเขาด้วยวันหนึ่ง ก่อนที่คุณแม่ของเลธาโบจะกลับไปนมัสการที่โบสถ์ ในเช้าวันนั้น เธอตื่นนอนในตอนเช้า และรู้สึกเวียนศีรษะมาก พอสาย เธอ ก็อาเจียนหลายครั้ง ชาวบ้านเรียกว่า “โรคเจ็บป่วยตอนเช้า ” เลธาโบ

พูดกับคุณแม่ของเขาว่า “มา มีไปโบสถ์กับเราเถอะ .. เราจะขอศิษยาภิบาล อธิษฐานเพื่ออาการป่วยของมา มี”
วันสะบาโตต่อมาคุณแม่ของเธอโบดัดสันใจไปนมัสการที่โบสถ์ และศิษยาภิบาลได้อธิษฐานวางมือบนศีรษะของคุณแม่ อาการเวียนศีรษะของคุณแม่ค่อยๆเลาลง และในที่สุดก็หายไประยะหนึ่ง และจากเรื่องนี้ทำให้เธอมีโอกาสเป็นพยานว่า “ลูกชายของฉันรักพระเจ้า และเชื่อในพระองค์สุดดวงใจ คำพูดเชิญชวนของเขา ขอร้องให้ฉันไปโบสถ์ทุกบ่อย จนฉันเชื่อว่าพระเจ้าทรงส่งเขาให้มาเป็นแสงสว่างในครอบครัว เพื่อสำแดงเส้นทางที่ถูกต้องให้ครอบครัวของเราเดินไป ” ในที่สุดฉันทนต่อมันต่อไปไม่ไหว จึงได้กลับไปนมัสการที่โบสถ์เป็นประจำ ฉันได้รับพระพร ฉันหายจากอาการเจ็บป่วย และจิตใจเต็มไปด้วยสันติสุข”

เธอโบพูดกับคุณแม่ของเขาว่า “การอธิษฐานเป็นสิ่งที่ดีมาก ตอนนี้มา มีหายจากการเวียนศีรษะ ไม่อาเจียนเหมือนเมื่อก่อนแล้ว... ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของเรา”

ฝ่ายคุณแม่ของเธอโบเมื่อได้ยินเช่นนั้น เธอรู้สึกมีความยินดี และพูดตอบลูกชายว่า “ขอบคุณ ลูกชายของคุณแม่ ต่อไปนี่เราจะไปนมัสการที่โบสถ์ร่วมกันทุกวันสะบาโต”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของปี ค .ศ. 2015 ทางสำนักคริสตจักรได้นำไปเป็นกองทุนสำหรับสร้างโรงเรียนประถม “อีสเทอร์นเกตแอดเวนติส” ซึ่งตั้งอยู่ในเขตภาคเหนือของประเทศ “บอตสวานา”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวายเงินถวายในวันสะบาโตเพื่องานด้านการศึกษาของพระเจ้าในประเทศบอตสวานา ซึ่งตอนนี้โรงเรียนที่อ้างถึงได้ถูกสร้างเสร็จเรียบร้อย และเปิดรับเด็กชายหญิงให้เข้ามาเรียนหนังสือ และเรียนรู้เรื่องของพระเจ้า รวมไปถึงผู้ปกครองด้วย ดังตัวอย่างของเด็กชาย เธอโบ

คุณแม่ของเธอโบกล่าวว่า “ขอบคุณพระเจ้าที่มีโรงเรียนแห่งนี้ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ผู้ถวายทรัพย์ให้ได้รับพระพรมากมาย และได้รับพระพรในทุกสิ่งที่ปรารถนาด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า..อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชัน

- คริสตจักรของเรามีโรงพยาบาลหนึ่งแห่งชื่อว่า “โรงพยาบาลคินเยแอดเวนติส เป็นโรงพยาบาลขนาด 168 เตียงแต่ละปีมีคนไข้ใน (IPD) ประมาณ 40,000 คน และคนไข้นอก (OPD) 108,000 คน และมีมารดาทำคลอดประมาณ 1,200 คน
- ในปี ค .ศ. 1984 คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสได้จัดระเบียบองค์กรให้เป็นสำนักงานสหมิชชันคอนเฟอเรนซ์หนึ่งแห่ง และมีสำนักงานมิชชัน jนคอนเฟอเรนซ์สองแห่ง คือสำนักงานมิชชันคอนเฟอเรนซ์เหนือ และสำนักงานมิชชันคอนเฟอเรนซ์ใต้

เล่าโดย อะทิจา จามัล คามิเนเต อายุ 57 ปี...ประเทศโมซัมบิก

อะทิจา ได้ยินเกี่ยวกับคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นครั้งแรก ขณะเธออายุเพียง 8 ปีตอนที่เธอเดินทางไปเยี่ยมคุณยายของเธอในหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลจากบ้านของเธอ ซึ่งอยู่ที่เมือง “นัมพูลา” เมืองสำคัญเมืองหนึ่งในประเทศโมซัมบิก ประชากรในประเทศโมซัมบิก ประมาณ 80 เปอร์เซ็นต์นับถือศาสนาอิสลาม

ขณะที่อยู่ในหมู่บ้าน วันสะบาโตหนึ่งขณะที่อะทิจาเดินบนถนนผ่านโบสถ์ ผู้ปกครองโบสถ์แอ๊ดเวนตีสหนึ่งได้เชิญให้เธอให้เข้าไปข้างในเพื่อรับประทานอาหารเช้า หลังจากที่เธอรับประทานอาหารเสร็จ ผู้ปกครองคนนั้นชวนให้เธออยู่ต่อเพื่อฟังคำเทศนา และอะทิจาตอบตกลง และอยู่ฟังเทศนาจนจบจึงกลับไปบ้านคุณยายของเธอ ... เวลาผ่านไปนานทีเดียว แต่อะทิจายังจำเรื่องเทศน์วันได้อย่างชัดเจน อาจารย์ผู้เทศนาพูดเกี่ยวกับพระธรรมมัทธิวกบที่ 24 และพรรณนาให้เห็นภาพว่าเมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระองค์จะทรงปลุกผู้ชอบธรรม คือผู้เชื่อในพระองค์ที่ตายไปแล้ว ให้กลับมามีชีวิตใหม่ และร่างกายใหม่ที่ไม่วัดกับความตาย ตอนนั้นดวงใจของอะทิจาได้รับการสัมผัส หนึ่งเดือนก่อนหน้านั้นน้องสาวคนติดกันกับอะทิจาเพิ่งตายไป

อะทิจากล่าวเป็นพยานว่า “เมื่อได้ฟังคำเทศนาของศาสนาจารย์ในวันนั้น ทำให้หนูเชื่อว่าในวันนั้น หนูจะได้สัมผัสมือของน้องสาวสุดที่รักอีกครั้งหนึ่ง”

เวลาผ่านไปเจ็ดปี ตอนนี้อะทิจาอายุ 15 ปี เธอเพิ่งแต่งงานกับชายหนุ่มคนหนึ่ง สามีมองอะทิจาเติบโตขึ้นในครอบครัวของคริสเตียนที่ถือรักษาวินัย ทิพย์ แต่เขาไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสในเมือง “นัมพูลา” วันสะบาโตหนึ่งสามีมองเข้าไปโบสถ์ในวันสะบาโตด้วยกันกับเขา โรงเรียนวันสะบาโตเริ่มต้นด้วยการร่วมกันร้องเพลง นมัสการ เพลงนั้นมีชื่อว่า “เมื่อพระองค์ทรงเรียกในสวรรค์” (เพลงสรรเสริญ เลขที่ 142) เมื่ออะทิจาฟังคำร้องของเพลง เธอยืนตะลึงงันอยู่กับที่ ขณะที่เด็กหญิงอายุหกปีคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ร้องเพลงนี้ออกมาด้วยน้ำเสียงใส และไพเราะจับใจที่สุด

ความประทับใจในเนื้อหาของบทเพลงในวันนั้น ทำให้อะทิจาถามศิษยาภิบาลเกี่ยวกับเรื่องนี้ และได้ทราบว่าพระคัมภีร์สอนความจริงในเรื่องนี้ไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะทรงเป่าแตรแห่งสวรรค์ปลุกผู้ชอบธรรมที่เชื่อในพระเยซูที่ตายไปแล้วให้ฟื้นสู่ชีวิตใหม่ พร้อมกับร่างกายที่จะเป็นอยู่ชั่วนิรันดร์ อะทิจาจึงอยู่ในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสตั้งแต่นั้นมา

ในประเทศโมซัมบิก มีธรรมเนียมว่าก่อนที่บุคคลหนึ่งจะทำการตัดสินใจครั้งสำคัญ เขาหรือ เธอ จะต้องปรึกษาขอคำแนะนำจากผู้อาวุโสในวงศ์ตระกูลเสียก่อน ก่อนที่จะทำการตัดสินใจ ดังนั้นในเมื่อพ่อของอะทิจาได้ตายไปแล้วหลายปี ญาติสนิทที่อาวุโสที่สุดคือคุณป้าของเธอ และป้าของอะทิจาคนนี้เป็นคนที่เลียดูอะทิจามาตั้งแต่เป็นเด็ก และคุณป้าของอะทิจามีอาชีพเป็นหมอผี

คุณป้าของอะทิจาที่เป็นหมอผีชื่อ “คาร์เมน” เมื่ออะทิจาขออนุญาตจากป้าว่า เธอต้องการเป็นคริสเตียนแอ๊ดเวนตีส ป้าบอกกับอะทิจาว่า เธอไปปรึกษากับแม่ของเธอแล้วกัน เธอว่าอย่างไรก็ให้เธอเอาอย่างนั้น เมื่ออะทิจาไปขอร้องคุณแม่ในเรื่องนี้ คุณแม่ซึ่งเป็นแม่มาย เพราะคุณพ่อของอะทิจาได้ตายมาแล้วหลายปีบอกว่า “แม่ไม่ได้เลียดูเธอมา ฉะนั้นให้เธอขอคำปรึกษากับคุณลุงของเธอแล้วกัน”

เมื่ออะทิจาไปขอคำปรึกษากับคุณลุง ซึ่งมีชื่อว่า “แคนดิโต” ลุงปฏิเสธจะอนุญาตให้อะทิจารับบัพติ ศมาเป็น คริสเตียน...ลุงกล่าวคำสาบานว่า หากอะทิจาไม่เชื่อฟัง เขาจะตัดขาดกับอะทิจาตลอดไป

คำขู่ของคุณลุงทำให้อะทิจารู้สึกหวาดหวั่นมาก อะทิจาได้อธิษฐานอย่างหนักตลอดหนึ่ง เดือน ในที่สุด อะทิจาเลือกเอาการเชื่อฟังพระเจ้า และตัดสินใจรับบัพติศ มาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส อะทิจาขอบคุณพระเจ้าอย่างที่สุด ที่สามีของเธอตัดสินใจรับบัพติศมาพร้อมกันกับเธอ ในวันรับบัพติ ศมาไม่มีญาติพี่น้องแม่คนเดียวของอะทิจามาเป็น พยานในพิธีสำคัญครั้งนี้

หนึ่งปีต่อมาอะทิจาให้กำเนิดบุตรชายหนึ่งคน เธอ และสามีตั้งชื่อให้เด็กทารกว่า “ไดออนนิซิโอ ” ต่อมาเด็กทารกเกิดป่วยหนัก แต่สองสามี- ภรรยาปฏิเสธที่จะนำลูกชายตัวเล็กของพวกเขาไปหาหมอผีซึ่งเป็นป่า ของอะทิจาเอง เหมือนที่ชาวบ้านทั่วไปทำกัน

เมื่อลุงของอะทิจาได้ทราบข่าวว่าหลานชายตัวน้อยป่วยหนัก เขาได้มาเยี่ยมอะทิจาในตอนเย็นวันหนึ่งพร้อม กับถือหอกมาด้วย และขู่ว่า “เพราะเธอไม่นำเหลนของฉันไปให้หมอผีทำการรักษา ฉันจะรอดูว่าถ้าเด็กคนนี้ตาย เมื่อไร ฉันจะเอาหอกนี้แทงคอเธอให้ตายตามลูกของเธอไปด้วย”

สองวันผ่านไป เด็กทารกไม่ยอมดื่อกนมแม่ และร่างกายอ่อนเพลียลงกว่าเดิม อะทิจาและสามีคุกเข่าลง และ อธิษฐานอย่างหนัก ในวันที่สาม เด็กเริ่มดื่อกนมจากแม่ เมื่ออะทิจา และสามีนำเด็กไปรับการตรวจจากแพทย์ที่ โรงพยาบาล เมื่อคุณหมอตระวจดูอาการ เขาบอกกับอะทิจา และสามีว่า “ลูกของคุณอาการดีขึ้นแล้ว และเขาจะหาย ป่วยในอีกไม่กี่วัน”

คุณลุงของอะทิจาได้เดินทางกลับบ้านของเขาพร้อมกับหอกที่เขาได้นำมาด้วย “เราสองสามีภรรยา ได้เห็น ชัดเจนว่าซาตานเป็นฝ่ายพ่ายแพ้” อะทิจากล่าวต่อไปว่า “ฉันไม่เคยเห็นเด็กคนไหนป่วยหนักเหมือนกับลูกชายของ ฉันและหายป่วย แสดงว่าซาตานอยากจะทำให้ลูกของฉันตาย แต่โดยพระเมตตาของพระเจ้า เขาหายป่วยเป็นปกติ ”

การอัศจรรย์ที่ลูกชายของอะทิจาหายป่วยจากการอธิษฐาน ทำให้พี่สาวสองคนของอะทิจาได้เกิดความสนใจ ในพระเจ้า และมานับการในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส และใน ไม่เกินหนึ่งปีทั้งสองได้รับบัพติศ มา ในอีกหนึ่งปีถัดมาพี่ชาย และคุณแม่ของอะทิจาก็ได้รับบัพติศ มาเช่นเดียวกัน ในอีกสามปีต่อมา อะทิจาและญาติพี่น้องทั้งหลายที่เป็นคริส - เตียนแล้วต่างดี จงและตื่นเต้น เมื่อคุณบ้าคาร์เมน ของอะทิจาซึ่งมีอาชีพเป็นหมอผีของหมู่บ้านได้ตัดสินใจติดตาม พระเจ้า ในวันนั้นศาสนาจารย์ผู้ประกอบพิธีบัพติศมาได้ทำการจุ่มตัวคุณบ้าคาร์เมนลงในน้ำถึงสามครั้งด้วยกัน

อะทิจาได้กล่าวเป็นพยานในเรื่องประหลาดนี้ใน ที่ประชุมนมัสการว่า “ในพิธีบัพติศ มาเมื่อคุณบ้าโผล่ พ่นน้ำครั้งแรก คุณบ้ากรีดร้องและกล่าวถ้อยคำออกมาเป็นชุด ที่ไม่มีใครเข้าใจ ถ้อยคำเหล่านั้น ศาสนาจารย์ จึงจับตัวคุณบ้าจุ่มลงในน้ำเป็นครั้งที่สอง แต่เมื่อคุณบ้าขึ้นมาพ่นน้ำในครั้งที่สอง คุณบ้ายังกรีดร้อง และกล่าวถ้อยคำ พิเศษเหมือนครั้งก่อน แต่เสียงแผ่วลง ศาสนาจารย์จึงจุ่มตัวคุณบ้าลงในน้ำเป็นครั้งที่สาม และครั้งนี้เมื่อ คุณบ้าพ้นจากน้ำ คุณบ้าไม่กรีดร้อง หรือพึมพำอะไร...เป็นอันว่าผีร้ายที่สิงสถิตอยู่กับคุณบ้าได้ยอมแพ้และได้หนีไป จากคุณบ้า”

อะทิจาเป็นพยานด้วยความตื่นเต้นยินดีว่า ตอนนี้อคุณบ้าคาร์เมน อดีตแม่มด ได้เป็นมัคนายิกาคณะหนึ่งของ โบสถ์แอ๊ดเวนตีส และคุณลุงผู้ถือหอกมาขู่อะทิจา เมื่อลูกชายของเธอป่วย และที่เขาได้กล่าวสาบานว่าจะ ไม่มายุ่งเกี่ยวกับอะทิจาตลอดไป ได้เข้าไปนมัสการที่โบสถ์หลังจากที่ภรรยาของเขาได้รับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวน - ตีสในสองปีต่อมา และไม่นานต่อมาคุณลุงแคนดิโต ก็ได้รับบัพติศมาเช่นกัน ตอนนี้อคุณลุงฟังได้จากโลกนี้ไปพัก กผ่อน กับพระเจ้าเป็นเจ้า หลังจากได้รับบัพติศมาแล้วปีเศษ

อะทิจา กล่าวเป็นพยานว่า “ฉันขอบคุณพระเจ้า ที่ครอบครัวของฉันทั้งหมดได้ถวายกายใจให้กับพระเจ้า แม้คุณป้าที่เป็นหมอมือก็กลับใจรับบัพติศมา คุณลุงที่เคยต่อต้านอย่างหนัก พระเจ้าก็ทรงนำเขาให้มารับเชื่อ สรรเสริญพระนามของพระองค์ ที่ทรงนำฉัน และครอบครัว และญาติพี่น้องอีกหลายคนให้เข้าสู่คริสตจักรสุดท้ายที่เหลืออยู่ คือคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

ปัจจุบัน อะทิจา อายุ 57 ปี เป็นภรรยาของศาสตราจารย์ที่กระตือรือร้น สามีมองเธอคือ อาจารย์ “ลาซาโร” หลังจาก รับบัพติศมา มีความสนใจในการรับใช้พระเจ้า พระเจ้าทรงดลใจให้คณะกรรมการคริสตจักรส่งเขาไปศึกษาหลักสูตรศาสนศาสตร์ และจบออกมาเป็นศาสตราจารย์มาแล้วหลายสิบปี และถูกย้ายไปทำงานเป็นศิษยาภิบาลของโบสถ์หลายแห่ง และในสองปีมานี้ อาจารย์ลาซาโรรับใช้พระเจ้าเป็นศิษยาภิบาลประจำโบสถ์แอ๊ดเวนตีสในเมืองนัมพูลา

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปสมทบทุนในการก่อสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ผู้ซึ่งพ่อ หรือแม่ หรือทั้งพ่อ และแม่เสียชีวิตจากโรคเอดส์ในประเทศโมซัมบิก โดยสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนี้จะตั้งขึ้นที่เมืองนัมพูลา..ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่มีส่วนในการสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าในประเทศโมซัมบิก...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแด่ทุกท่าน..ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า..อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชั่น

- โรงพิมพ์ของคริสตจักรชื่อ คาซา พลัลลิคาโตรา โด อินดิโค ตั้งอยู่ที่เมืองหลวงคือกรุงมาปูโต
- ในปี ค.ศ. 1937 มีการตั้งค่ายพักแรมครั้งแรก มีผู้เข้าร่วมถึง 1,500 คน พวกเขาเป็นผู้ฟังที่ซื่อสัตย์ และซื่อตรง เมื่อพวกเขาถูกเชิญมาเข้าแถวเพื่อถ่ายภาพลงนิตยสาร พวกเขาพากันหนีไปซ่อนตัวตามพุ่มไม้ในบริเวณใกล้เคียง สองปีถัดมาคือปี ค.ศ. 1939 มีชาวโมซัมบิกกลับใจ และรับบัพติศมาเป็นคนแรก

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโต วันที่ 26 มกราคม 2019

การพบโบสถ์ที่ถือรักษาวันสะบาโต

เล่าโดย อีวัลด์โอ วัย 23 ปี...ประเทศโมซัมบิก

นักเรียนชั้นมัธยมปลายคนหนึ่งชื่อ“อีวัลด์โอ” มีความมุ่งมั่นจะบวชเป็นบาทหลวง เขาจึงศึกษาหลักคำสอนของคริสตจักรคาทอลิกอย่างเอาใจใส่จริงจัง ในวันอาทิตย์อีวัลด์โอช่วยสอนชั้นเด็กในโบสถ์คาทอลิกซึ่งตั้งอยู่เมือง นัมพูลา เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่อันดับสามในประเทศโมซัมบิก มีประชากรอาศัยอยู่ห้าแสนคน อีวัลด์โอได้กำลังเตรียมตัวย้ายเข้าไปอาศัยในเมือง มาพูโต ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศโมซัมบิก เพื่อเข้าชั้นฝึกอบรมเตรียมตัวเป็นบาทหลวง

อีวัลด์โอ เตรียมที่จะสอนชั้นเด็ก ๆ ให้ทราบถึงพระบัญญัติสิบประการ เขาเปรียบเทียบคำสอนของคาทอลิกและพระบัญญัติสิบประการที่พบในพระคัมภีร์ เขาสังเกตเห็นว่า พระบัญญัติสิบประการในพระคัมภีร์ มีความแตกต่างกันจากพระบัญญัติสิบประการในหนังสือหลักข้อเชื่อของคาทอลิก

อีวัลด์โอ ขอให้บาทหลวงคนหนึ่งอธิบายให้เขาเข้าใจในความแตกต่างระหว่างพระบัญญัติสิบประการในพระคัมภีร์ และหนังสือหลักคำสอนของคาทอลิก แต่บาทหลวงคนนั้นไม่สามารถตอบคำถามได้

ย้อนกลับไปขณะที่เรียนชั้นสิบเอ็ดเทอมสุดท้าย อีวัลด์โอจัดกลุ่มสังคมขึ้นซึ่งมีสมาชิกกลุ่ม 30 คน เพื่อให้แต่ละคนช่วยทำการนับหัวข้อที่แตกต่างกันระหว่างคำสอนของพระคัมภีร์ และหนังสือหลักข้อเชื่อของคริสตจักรคาทอลิก งานชิ้นนี้ทำให้บิชอป (หัวหน้าบาทหลวง) รู้สึกตื่นตระหนก โดยบิชอปได้ประกาศว่าการทำเช่นนั้นเป็นความบาป และสั่งให้พวกเขาต้องสารภาพความบาปต่อบิชอป หากไม่ทำการสารภาพจะเป็นการเสี่ยงมากที่พวกเขาจะถูกปฏิเสธจากคริสตจักรคาทอลิก

กลุ่มนักเรียนโต้แย้งว่า “พวกเราจะสารภาพบาปกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น”

บิชอปท่านนั้นได้ขับไล่นักเรียนกลุ่มนั้นจำนวนกว่าครึ่งเป็นสมาชิกออกจากคริสตจักร ...เมื่อกลุ่มนักเรียน 30 คนทำการศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขาได้ค้นพบว่า คริสเตียนยุคแรกเริ่มนมัสการในวันสะบาโต แต่ไม่มีใครในพวกเขา 30 คนรู้จักใครที่นมัสการในวันสะบาโตในเมืองนัมพูลา อย่างไรก็ตามเมื่อนักเรียนกลุ่มนี้เรียนจบชั้นสิบแล้ว กลุ่มสมาคมนักเรียนจำนวน 30 คนต่างก็แยกจากกัน ต่างคนต่างไป บางคนได้เข้าร่วมกับคริสตจักร “วิแวนเจลิคัล” มีบางคนหันไปรับเชื่อในศาสนาอิสลาม

ขณะที่พ่อแม่ ของอีวัลด์โอ เป็นผู้มื่อทธิพลในคริสตจักรคาทอลิก อีวัลด์โอจึงได้รับอนุญาตให้กลับมาสู่คริสตจักรคาทอลิกได้ แต่บิชอปไม่อนุญาต ให้อีวัลด์โอ เข้าศึกษาในสถาบันศาสนศาสตร์ เมื่อเขาเรียนจบชั้นมัธยมปลายเพื่อเตรียมตัวเป็นบาทหลวงตามที่เขาได้ตั้งใจไว้ก่อนหน้านี้

ในวันอาทิตย์วันหนึ่ง เมื่ออีวัลด์โอเอยถึงเรื่องวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตที่โบสถ์ ผู้หญิงคนหนึ่งได้ถามอีวัลด์โอว่า เธอทราบหรือเปล่า ว่ามีคริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองนัมพูลา ที่นมัสการในวันสะบาโต และบอกด้วยว่าคริสตจักรดังกล่าวตั้งอยู่ที่ถนนชื่ออะไรในตัวเมือง

อีวัลด์โอเดินทางไปยังคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และไปพูดคุยกับศิษยาภิบาลประจำโบสถ์ และถามคำถามหลายข้อที่เขาข้องใจ และเขาได้รับคำตอบทุกข้ออย่างกระจ่าง อีวัลด์โอจึงโทรเล่าเรื่องที่เขาไปสัมภาษณ์กับศิษยาภิบาลคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสให้เพื่อนๆ ในกลุ่ม 30 คนฟัง และนัดพวกเขาทั้งหมดไปพบกันที่

โบสถ์ของคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสในวันสะบาโตถัดไป ปรากฏว่าส่วนมากไม่มีความสนใจในเรื่องวันสะบาโตอีกต่อไป ดังนั้นเมื่อถึงวันสะบาโตมีเพื่อนเพียง 3 คน เดินทางมาพบอีวัลด์โอที่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

ในเวลาห้าเดือนต่อมา หลังจากวันสะบาโตแรกที่อีวัลด์โอไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส อีวัลด์โอได้ขอรับ บัพติศมาเข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักร ในตอนที่อีวัลด์โอไปขออนุญาตพ่อและแม่ว่าเขาจะรับบัพติศมาในคริสตจักร เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส แม่ได้พูดกับ เขาว่า เธอ ทราบเรียบร้อยแล้ว เธอ พูดว่า “แม่สังเกตเห็นนิสัยของคุณ เปลี่ยนแปลงไปหลายอย่าง... โดยเฉพาะลูกได้พูดเกี่ยวกับเรื่องพระคัมภีร์เกือบตลอดเวลา”

อย่างไรก็ดีเมื่อพ่อได้ทราบว่าลูกชายจะลาจากคริสตจักรคาทอลิก และไปร่วมกับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ด - เวนตีส ซึ่งเป็นโบสถ์ขนาดเล็กมีสมาชิกไม่มาก พ่อรู้สึกโกรธ และรู้ว่าถ้าอีวัลด์โอ ไปรับบัพติศมาเป็นสมาชิกโบสถ์ เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเมื่อไร พ่อจะโยนเสื้อผ้า เข็มของเครื่องใช้ส่วนตัวของลูกออกจากบ้าน ผู้เป็นพ่อพูดว่า “พ่อ ไม่ได้ขู แต่พ่อพูดจริง ถ้าลูกรับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส เราพ่อ-ลูกจะตัดขาดจากกัน”

อีวัลด์โอเดินทางไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสในวันสะบาโตต่อมา เมื่ออีวัลด์โอกลับมาบ้าน พ่อขอ อีวัลด์-โอ ส่งให้ลูกชายเก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านไปในวันรุ่งขึ้น อย่างไรก็ดี ผู้เป็นแม่พยายามพูดถึงเหตุผลต่างๆ และขอให้ สามใจเย็นลง และยกเลิกคำสั่งให้ลูกชายขนของออกจากบ้านไป

แต่พ่อของอีวัลด์โอ ยังใจแข็ง เพียงให้เวลาอีวัลด์โอตัดสินใจอีกหนึ่งสัปดาห์ เมื่ออีวัลด์โอไม่เปลี่ยนใจ แม่เป็น ธุระไปคุยกับคุณยาย โดยขอให้อีวัลด์โอ ย้ายไปอยู่บ้านของคุณยาย ซึ่งคุณยายตอบตกลง อีวัลด์โอจึงย้ายออกไปพัก อาศัยกับคุณยาย

พ่อของอีวัลด์โอปฏิเสธที่จะจ่ายค่าเล่าเรียนปีสุดท้ายของชั้นมัธยมปลายให้กับลูกชาย ผู้เป็นแม่จึงต้องใช้เงิน สะสมที่เธอมีจ่ายแทน ส่วนค่าอาหาร อาหารกลางวัน ค่าเดินทาง และอื่นๆ สมาชิกหลายคนในโบสถ์ได้ให้การ ช่วยเหลืออีวัลด์โอในส่วนนี้

พ่อของอีวัลด์โอบอกกับใครๆ ในหมู่บ้านว่าอีวัลด์โอ ลูกชายของเขาเป็นโรคเอ็ดส์ เรื่องนี้ทำเด็กๆ และ วัยรุ่น หลายคนพยายามไม่คบค้าสมาคมกับอีวัลด์โอ บางทีพอเห็นอีวัลด์โอเดินมา พวกเขาก็จะพยายามหลบหน้าไป โดยเร็ว เพราะกลัวติดโรคเอ็ดส์ บางคนพยายามจะไม่ยอมสนทนากับอีวัลด์โอ

เมื่ออีวัลด์โออาศัยอยู่ในบ้านคุณยายได้หนึ่งปี เป็นช่วงที่อีวัลด์โอเรียนจบชั้นมัธยมปลายพอดี คุณพ่อได้ส่ง ชาวถึงอีวัลด์โอ ถ้อยคำในข่าวสารนั้นพูดว่า “สิ่งที่ผ่านมาพ่อขอโทษ ขอลูกให้อภัยพ่อด้วยและพ่อขอชวนลูกกลับบ้าน มาอยู่กับพ่อแม่เหมือนเดิม ลูกกลับมาวันไหนก็ได้ กลับมาไวๆ ยิ่งดี ทุกคนในบ้านรออยู่”

เมื่ออีวัลด์โอกลับมาอยู่ที่บ้าน ทุกคนแสดงความยินดีต้อนรับ ผู้เป็นพ่อพยายามติดต่อให้ อีวัลด์โอ ได้เข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่ไหนสักแห่ง แต่ทุกแห่งมีชั้นเรียนในวันเสาร์ เมื่ อีวัลด์โอ ไม่สามารถจะเรียนต่อได้ พ่อของอีวัลด์โอ พยายามสมัครงานเสมือนให้ลูกชายเข้าทำงานในที่ทำงาน รท้องถิ่นของรัฐบาล แต่ปรากฏว่าอีวัลด์โอ สัมภาษณ์ไม่ผ่าน เพราะอีวัลด์โอขอหยุดงานในวันสะบาโต

พ่อของอีวัลด์โอมีอาการโกรธพูดกับลูกชายว่า “พ่อไม่ทราบว่าลูกต้องการอะไรในชีวิต ..พ่อพยายามช่วยลูก แล้ว แต่ลูกได้สูญเสียโอกาสไปหลายครั้งเพราะเรื่องวันสะบาโต ลูกอย่าหวังว่าพ่อจะช่วยลูกอีกต่อไป”

อีวัลด์โอ เริ่มทำงานอิสระโดยเป็นผู้เขียนบทความส่งสำนักพิมพ์ และเขาพยายามเก็บเงินไว้ เพื่อส่งตัว เองเรียนในหลักสูตรการศึกษาด้านการพิมพ์ อีวัลด์โอทำงานกับสถานีวิทยุ และสถานีโทรทัศน์สองสามแห่ง แต่ไม่ มี บริษัทใดจ้างเขาทำงานเต็มเวลา เพราะเรื่องวันสะบาโต

ตอนรวบรวมข่าวต่างแดนชุดนี้ในกลางปี 2018 อีวัลด์โอ มีอายุ 23 ปี แม้จะมีอุปสรรคต่างๆ แต่เขาไม่ หมดหวัง ผ่านอิทธิพลแห่งความเ ชื้อ และความสัตย์ซื่อ มี 10 คนได้เข้าร่วมคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส เพิ่มเติมจาก

พี่น้องชายทั้งสามคนของเขาเริ่มไปนมัสการที่โบสถ์ และคุณแม่ของเขาไปนมัสการที่โบสถ์เป็นครั้งคราว และมีความประสงค์จะเข้าร่วมในความเชื่อเช่นกัน เพียงแต่ตอนนี้คุณแม่ยังขู่ว่า หากคุณแม่รับ บัพติศมาเป็นสมาชิกของโบสถ์แอ๊ดเวนตีสมือใด เขาจะฟ้องหย่าจากคุณแม่

อีวัลด์โกล่าวเป็นพยานว่า “ขณะนี้ผมกำลังอธิษฐานทุกวันสำหรับคุณแม่ของผม และมีความหวังว่าคุณแม่จะกลายเป็นแอ๊ดเวนตีสในวันหนึ่งไม่นานหลังจากนี้ ผมอธิษฐานด้วยว่า ในที่สุดอย่างน้อยคุณแม่จะยินยอมให้ทุกคนในครอบครัวไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสได้”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่สูญเสียพ่อแม่ไปเพราะโรคเอดส์ ในเมืองที่อีวัลด์อาศัยอยู่ คือเมืองนัมพูลา ขอขอบคุณพี่น้อง ในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเงินถวาย ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่าน ทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชัน

- ประเทศโมซัมบิก เป็นประเทศหนึ่งที่มีแนวปะการังสวยระดับโลก มีพันธุ์ปลาแตกต่างกันกว่า 1,200 ชนิด ซึ่งจะแหวกว่ายอยู่ตามชายฝั่ง และน่านน้ำของโมซัมบิก
- ประเทศโมซัมบิกมีสนามบินทั้งใหญ่ และเล็กจำนวน 147 แห่งกระจายอยู่ทั่วประเทศ อย่างไรก็ตามมีสนามบินเพียง 22 แห่งที่ลานบินเป็นปูนซีเมนต์ เสริมเหล็ก

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 2 กุมภาพันธ์ 2019

พกพระคัมภีร์เป็นอาวุธ

เล่าโดย มอยเชส ฟรานซิสโก เฟลมเบ เวีย 32 ปี...ประเทศโมซัมบิก

หลังจากที่ “มอยเชส” ล้มเหลวในการเรียน เขาเรียนไม่สำเร็จชั้นมัธยมปลาย มอยเชสสมัครเป็นทหารในกองทัพบกโมซัมบิก บิดาของเขาหวังว่าการเป็นทหารในกองทัพจะทำให้เขาหยุดการดื่มเหล้าจัด และหันหลังให้กับยาเสพติดอื่นๆ

ไม่นานหลังจากที่เขาเข้าร่วมกับกองทัพ เขาได้พบกับแอดเวนติสคนหนึ่งชื่อ “อัลเฟรดโต” ที่ร้านอาหารของกองทัพ เขากล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า “ผมรู้สึกประทับใจในรูปแบบการใช้ชีวิตของเขา เขาแบ่งอาหารในจานของเขาให้ผม”

อัลเฟรดโต ใช้ ความระมัดระวังในสิ่งที่เขารับประทาน เขาปฏิเสธที่จะรับประทานปลาบางชนิด เขาบอกว่า เป็นปลาประเภทที่ไม่สะอาด

“ดังนั้นเมื่อโรงครัวทหารเตรียมอาหารประเภทนี้ ผมจะนั่งกับเขา เพราะผมทราบว่าเขาจะให้อาหารดังกล่าวแก่ผม ผมจึงถือว่า อัลเฟรดโต มีน้ำใจต่อผม”

หลังจาก อยู่ในกองร้อยเดียวกับอัลเฟรดโต มอยเชสถูกเลือกให้ไปสังกัดกับอีกกองร้อยหนึ่ง ที่จะเรียนหลักสูตรสารวัตรทหาร ในโรงนอนแห่งใหม่ มอยเชสถูกจัดให้นอนข้างเพื่อนทหารคนหนึ่ง เพื่อนใหม่คนนี้จะวางพระคัมภีร์ไว้ข้างหมอนของเขา เมื่อมอยเชสตื่นนอน เขามองเห็นพระคัมภีร์เสมอ สิ่งที่รบกวนจิตใจของเขาตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาคิดอยู่เสมอว่า พระคัมภีร์เป็นสมบัติของศาสนาจารย์ และผู้สูงอายุเท่านั้น ไม่ใช่ของคนหนุ่มอย่างเพื่อนใหม่ของเขา

วันหนึ่ง มอยเชส ถามทหารคนนั้นว่าเหตุใดเขาจึงมีพระคัมภีร์ เขาตอบว่า

“ผมเป็นคริสเตียน” มอยเชสถามต่อว่า “อย่างนี้คุณก็เชื่อในพระเจ้าสิ” เพื่อนทหารคนนั้นตอบว่า “ใช่ผมเชื่อในพระเจ้า ... ให้ผมแบ่งปันข้อพระคัมภีร์กับคุณได้ไหม พระธรรม ยอห์น 3:16 กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระเจ้า จะมีได้พิनाศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

“มอยเชส” เอ่ยปากขอยืมพระคัมภีร์สักครู่ เพื่อนเจ้าของพระคัมภีร์หยิบพระคัมภีร์ยื่นให้กับเขา ขณะที่เขาอ่านพระคัมภีร์ เขาเชื่อในทุกข้อความที่อ่าน มอยเชส ยืมพระคัมภีร์จากเพื่อนทหารอ่านเกือบทุกวัน ยิ่งอ่านเขายิ่งแน่ใจว่า ถ้อยคำในพระคัมภีร์เป็นถ้อยคำที่มาจากพระเจ้า เมื่อเขาส่งข่าวเรื่องนี้ให้คุณพ่อของเขาว่าเขาเชื่อในพระเจ้าจากการอ่านพระคัมภีร์ คุณพ่อตอบมาว่า คุณพ่อดีใจที่ลูกชายมีความเชื่อใหม่ และได้ซื้อพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง และนำมาส่งให้เขาเป็นของขวัญด้วยตัวเอง

เมื่อมอยเชสเรียนสำเร็จหลักสูตรสารวัตรทหาร มอยเชสถูกส่งกลับมายังหน่วยเดิมที่เขาเข้ามาเป็นทหารครั้งแรก และได้รับการเลื่อนยศเป็นนายสิบตรีทหาร สังกัดกองสารวัตรทหาร

ในกองทหารหน่วยเดิม ทหารคนหนึ่งเป็นคริสเตียนวันอาทิตย์ เมื่อเขาเห็นมอยเชสอ่านพระคัมภีร์เขาบอกข่าว่า “ผมรู้ว่ามิใช่ผู้เชื่อในพระเจ้ากลุ่มหนึ่งศึกษาพระคัมภีร์ทุกเย็นเวลา 18:00 น. ผมสามารถนำคุณไปร่วมกับกลุ่มนี้ได้ถ้าคุณต้องการ”

ในเย็นวันนั้น มอยเซสเดินทางไปกับทหารที่เสนอตัวนำเขาไปยังกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์รอบเย็น เมื่อการ
ศึกษา จบลง มอยเซสเดินเท้ากลับกับเพื่อนทหารที่นำเขาไป มอยเซสรู้สึกสับสนกับสิ่งที่เขาเรียนรู้จากการ
ศึกษาพระคัมภีร์ทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ มอยเซสบอกกับเพื่อนทหารที่พาไปว่า เขาคงไม่ไปร่วมศึกษาพระ
คัมภีร์กับกลุ่มนี้อีก และบอกว่าเขารู้สึกอย่างไร ทหารคนนั้น เสนอกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์อีกกลุ่มหนึ่งว่า “มี
อีกกลุ่มหนึ่งพวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ทุกเย็นเวลา 18:00 น. เช่นกัน ถ้าคุณต้องการไปร่วม เย็นวันพรุ่งนี้ผม
จะพาคุณไปเยี่ยมได้... แต่ผมบอกตรงๆ ว่า ผมไม่ค่อยชอบกลุ่มนี้นัก”

“มอยเซส” ถามว่า “เหตุใดคุณจึงไม่ชอบพวก เขาละ” ทหารคนนั้นตอบว่า “เพราะว่าพวกเขาพูดเกี่ยวกับคริสตจักรของผมในด้านลบ”

ในเย็นวันถัดมา เพื่อนทหารคนนั้นนำ มอยเซสไปประชุมร่วมกับกลุ่มดังกล่าว ปรากฏว่าเป็นกลุ่ม
แอ็ดเวนติส มอยเซสรู้สึกประทับใจที่ทราบว่าผู้นำกลุ่มได้รับบัพติศมาหลังจากได้ศึกษาพระคัม
ภีร์กับพล
ทหารอัลเฟรดโด เพื่อนทหารที่เคยแบ่งอาหารให้กับเขาที่โรงครัว

การศึกษาพระคัมภีร์เย็นวันนั้น กลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ พระธรรม มาลาคีย์ 3:8 ซึ่งกล่าวว่า “จะฉ้อพระเจ้าหรือ
แต่เจ้าทั้งหลายได้ฉ้อเรา แต่เจ้ากล่าวไว้ว่า “เราทั้งหลายฉ้อพระเจ้าอย่างไร ก็ฉ้อใน เรื่องทศภาค และเครื่องบูชาอันซี”

มอยเซสไม่เคยคืนสลิปลดหนึ่ง แต่ถ้อยคำว่า “จะฉ้อพระเจ้าหรือ ” เหมือนกับสิ่งที่มืดมัวใจของเขา
เย็นวันต่อมาเขาไปร่วมศึกษาพระคัมภีร์อีกรอบหนึ่ง เย็นนั้นเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต
คืนนั้น มอยเซสร้อง ึ่งให้บนเตียงนอน เพื่อนายสลิปสารวัตรทหารคนหนึ่ง สังเกตเห็นมอยเซสสะอึกสะอื้น
เขาถามว่า “ใครทูปตีคุณหรือ...บอกมาได้เลย.. เราจะไปเอาคืน”

สิ่งที่เพื่อนนายสลิปคนนั้นไม่ทราบคือ มอยเซสไม่ถูกทูปตีโดยบุคคลใด แต่ถูกทูปตีโดยพระวาจาของ
พระเจ้า

ในวันสะบา โตต่อมา มอยเซสได้ไปร่วมนมัสการกับกลุ่มเพื่อนใหม่ ซึ่งจะต้องเดินเท้าไประยะทาง 14
กิโลเมตร เพื่อไปยังโบสถ์แอ็ดเวนติสซึ่งอยู่ไกลที่สุด เขาได้คืนสลิปลดหนึ่งเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นเขาไปร่วม
นมัสการที่โบสถ์แห่งนี้ทุกวันสะบาโต และในหลายเดือนต่อมาเขาได้รับบัพติศมา เป็นวันเกิดอายุ 23 ปี ของเขาพอดี
และเป็นเวลาสองปีหลังจากที่เขาได้สมัครเข้าเป็นทหาร

หลังจากปลดประจำการจากการเป็นสารวัตรทหารในกองทัพ มอยเซส สมัครเป็นตำรวจ แต่เป็นอยู่
ได้ไม่กี่เดือนมอยเซสตัดสินใจลาออก เนื่องด้วยติดขัดไม่สามารถรักษาวินสะบาโตได้ จากนั้น มอยเซสสมัครเข้าเป็น
บรรณกร (คนขายหนังสือของคริสตจักรแอ็ดเวนติส) ต่อมาผู้นำบางคนในคริสตจักรแอ็ดเวนติสสนใจให้มอยเซสลง
ทะเบียนเรียนหลักสูตรศาสนศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแอ็ดเวนติสแห่งโมซัมบิก

ปัจจุบัน มอยเซส อายุ 32 ปี เรียนสำเร็จปีที่สามหลักสูตรศาสนศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยแอ็ดเวนติสโม -
ซัมบิก มอยเซสกล่าวเป็นพยานว่า “คุณพ่อของผม หนุนใจให้ผมสมัครเข้าเป็นทหาร เพราะมีแผนให้ผม
เปลี่ยนแปลงอุปนิสัยของผม ... แต่ตอนนี้ผมมองเห็นว่า พระเจ้าทรงมีแผนยิ่งใหญ่กว่าสำหรับผม พระเจ้า
ทรงประสงค์ให้ผมเป็นคริสเตียน และที่พิเศษยี่ ิ่งกว่านั้นคือทรงประสงค์ให้ผมทำงานรับใช้พระองค์ ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สลิปสามของไตรมาสนี้จะนำไปเป็นกองทุนส่งเสริมการขยายอาคาร
เรียนของมหาวิทยาลัยแอ็ดเวนติสโมซัมบิก สถานที่ซึ่ง มอยเซสกำลังศึกษาอยู่ (ปีที่สี่) และจะมีการแบ่งสรรเงินถว
ยส่วนหนึ่งสำหรับจัดหาพระคัมภีร์สำหรับหรรษาเด็ก ๆ ในโมซัมบิก ผู้ซึ่งพ่อแม่ไม่สามารถซื้อให้พวกเขาได้ ... ขอขอบคุณพ
้องในพระคริสต์ทุกท่าน ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย ในนามพระ เยชู
คริสต์เจ้า....อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชัน

- เมือง “มาพูโต” ใน โมซัมบิก ชื่อเมืองแห่งนี้ได้มาจาก “อะคาเซียส์ ” ซึ่งเป็นชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่ง ซึ่งมีการปลูกต้นไม้ชนิดนี้ไว้สองข้างถนนสายหลักของเมืองนี้
- อาหารหลักของประชากรในเขตชนบทคือ หัวของมันสำปะหลัง ซึ่งอาจนำไปย่าง ต้มและกวนเป็น เหมือนโจ๊ก หรือ บดตากแห้งทำเป็นแป้งสำหรับทำเป็นอาหารต่างๆ
- เมื่อพูดถึงการ “อ่านออกเขียนได้” ของประชากรในประเทศโมซัมบิก สถิติล่าสุดอัตราการอ่านออกเขียนได้ของประชาชนของผู้ใหญ่อยู่ที่ 54%

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 9 กุมภาพันธ์ 2019

ความฝันซึ่งทำให้กลุ้มใจ

เล่าโดย แอนโตนิโอ โจซี แอบรียู วัย 45 ปี...ประเทศ ซอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

ชีวิตของ แอนโตนิโอ เต็มไปด้วยความยุ่งเหยิง ในช่วงเวลาสั้นๆ กล่าวคือพอเป็นหนุ่มเขาก็แต่งงานกับคนรักคนแรกของเขา แต่ขณะเดียวกันกลับมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น ทำให้ภรรยาโกรธ และกลับไปอยู่กับพ่อแม่ของเธอ จากนั้นไม่ถึงสองปีเขาตกงานจากการเป็นตำรวจท้องถิ่น และผู้หญิงคนใหม่ก็ตีจากเขาไป แอนโตนิโอเป็นประชากรของประเทศ “ซอ โทเมย์ (ซึ่งมีเกาะ พริ้นซิเปย์ เป็นเมืองรอง) นอกจากเกาะใหญ่สองเกาะคือ “ซอ โทเมย์ และ เกาะเมือง พริ้นซิเปย์” แล้ว ยังมีเกาะเล็กเกาะน้อยอีกนับหลายสิบเกาะ นับรวมกันเข้าเป็นประเทศ (เกาะ) “ซอ โทเมย์”

หนึ่งปีผ่านไป แอนโตนิโอ ใต้งานเป็นเจ้าหน้าที่การเงินของโรงงานผลิตเหล้า และเบียร์บนเกาะ เขาพยายามคืนดีกับภรรยาคนแรกทีหนึ่งกลับบ้านไปอยู่กับบ้านพ่อแม่ แต่เธอปฏิเสธจะคืนดี ทั้งสองจึงจดทะเบียนหย่าขาดจากกัน

แอนโตนิโอ เสียใจมาก และดื่มเหล้าจัด ต่อมาเขาอยู่กิน กับผู้หญิงอีกคนโดยไม่แต่งงาน เธอชื่อ “อัลซิโนา” พวกเขา มีบุตรชายสองคน และบุตรสาวหนึ่งคน

อันโตนิโอกล่าวเป็นพยานในภายหลังว่า “ตอนนั้นชีวิตของ ผมยังไม่เป็นโล้เป็นพาย ครอบครัวยังไม่มั่นคง และไม่มีสันติสุข สาเหตุใหญ่เพราะเขายังดื่มเหล้าจัด จึงไม่มีเงินเลี้ยงดูครอบครัวเพียงพอ”

คืนวันหนึ่งอันโตนิโอมีความฝันประหลาด ที่เขาไม่เข้าใจความหมาย ในประเทศเกาะ “ซอโทเมย์” ผู้คนเชื่อเรื่องความฝันกันมาก อันโตนิโอฝันว่าเกิดน้ำท่วมใหญ่ เขาสะพายกระเป๋าเป้ยืนอยู่ต่อหน้าชั้นบันไดสองชุด บันไดชุดหนึ่งกว้าง และบันไดอีกชุดแคบ และชันมาก เขาคิดว่าเขาสามารถแบกกระเป๋าเป้ขึ้นบันไดชุดกว้างซึ่งไม่ค่อยชันได้ แต่สำหรับบันไดชุดเล็กชันบันไดแคบกว่า และชันกว่าเขาคงแบกกระเป๋าเป้ขึ้นไม่ได้

ในอีกหลายคืนต่อมาอันโตนิโอฝันอีกครั้ง เขาฝันว่าเขาเห็นประตูบานหนึ่ง ขณะที่เขากำลังเดินไปที่ประตู ทันใดนั้นมีผู้หญิงร่างกายแข็งแรงคนหนึ่งก้มก้นมาปิดเส้นทางไว้ เขาผลักรก้นนั้นออกไม่ไหว แต่ไม่นานเขาพบช่องที่จะเบียดตัวเองผ่านได้ พอเดินไปอีกไม่ไกลเขาพบถ้ำ และในถ้ำมีสระน้ำแห่งหนึ่งน้ำใสสะอาด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างสระแห่งนั้น และชี้มือให้อันโตนิโลงไปอาบน้ำในสระ

อันโตนิโอรู้สึกเป็นกังวลว่าความฝันของเขาหมายถึงอะไร เป็นไปได้ไหมพระเจ้าทรงประทานความฝันให้กับเขา เพื่อเป็นการชี้แนะบางอย่างให้กับเขา

วันหนึ่ง เพื่อนคนหนึ่งเชิญให้เขาไปฟังในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณของพระเยซู และเขารับคำเชิญนั้น และพบว่าศาสตราจารย์แอ็ดเวนตีสคนหนึ่งเป็นผู้เทศนาในการประชุมดังกล่าว

ในเย็นวันนั้น เขารู้สึกช็อกที่ได้ยินศาสตราจารย์อ่าน พระ คัมภีร์มัทธิว 7:13, 14 ซึ่งมีข้อความว่า “จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่ และทางกว้างซึ่งนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็แคบ และทางก็แคบผู้ที่หาพบก็มีน้อย”

แอนโตนิโอ กลับมาฟังในการประชุมเผยแพร่ ในคืนถัดมา เขาเล่าว่า “ขณะผมไปฟังในการประชุมอย่างต่อเนื่อง ผมตระหนักว่าผมจะต้องผ่านเส้นทางคับแคบที่เปิดด้านข้างของหินก้อนนั้นไว้ ผมจำเป็นต้องขจัดทุกสิ่งจากชีวิตของผม เพื่อจะเดินบันไดแคบที่ทอดตัวขึ้นสูงนั้นได้”

แอนโตนิโอ เข้าใจว่ากระเปาะสะพ ายหลังที่เขาแบกไว้ในความฝัน เป็นตัวแทนถึงน้ำหนักที่ถ่วงชีวิตของเขาให้ตกต่ำ และสระน้ำที่มีน้ำใสสะอาดที่เขามองเห็นในความฝัน เป็นสัญลักษณ์หมายถึงการรับบัพติศมา

แอนโตนิโอเข้าใจ จว่า เขาจำเป็นต้องขจัดทุกสิ่งที่เป็นอุปสรรคในชีวิตของเขาออกไป ที่เขาดตกเป็นทาส อยู่เช่นการดื่มสุรา เบียร์ และการประพุดิตินไม่ดีต่างๆ

ภายหลังการศึกษาพระคัมภีร์กับศาสตราจารย์ แอนโตนิโอ และภรรยาของเขาได้รับบัพติศมาพร้อมกัน และได้ไปจดทะเบียนสมรสที่ว่าการอำเภอ เป็นสามีภรรยากันอย่างเป็นทางการ

ปัจจุบันแอนโตนิโออายุ 45 ปี และได้ย้ายไปทำงานฝ่ายการเงินของโรงงานผลิตเฟอร์นิเจอร์ และเขายังเป็นมัคทายกของโบสถ์แอ๊ดเวนตีส สถานที่ที่เขาไปรับฟังการประกาศพระกิตติคุณ ก่อนที่เขาจะรับเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า

ตอนนี้แอนโตนิโอได้พบแล้วว่า ชีวิตของเขาไม่ยุ่งยากซับซ้อน ไม่มีการกินดื่ม การสังสรรค์ การทะเลาะเบาะแว้ง ไม่มีความเสี่ยงในการขับรถ และการสูญเสียเงินทอง และการทำให้ครอบครัวเดือดร้อน รวมทั้งเสียสุขภาพจากการดื่มสุรา และสูบบุหรี่

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปสร้างสถานที่เลิกยาเสพติด และห้องพักฟื้นสำหรับผู้ เลิกดื่มสุรา และยาเสพติดอื่นๆ ซึ่งจะตั้งขึ้นที่เมืองซอ โทเม ย์ เพื่อจะช่วยเหลือคนเช่นแอนโตนิโอ ให้เลิกดื่มสุรา ...ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ถวายเงินเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชั่น

- เมืองซอโทเม ย์และพริ้นซิเปย์ เป็นเมืองเกาะที่มีภูเขาไฟ ตั้งอยู่บนอ่าวนอกฝั่งทวีปแอฟริกาตะวันตก เป็นประเทศที่เล็กสุดของทวีปแอฟริกา เกาะซอ โทเม ย์ มีขนาดใหญ่เป็นหกเท่าของเกาะพริ้นซิเปย์
- เกาะซอโทเม ย์ ได้ถูกเรียกชื่อตามชื่อ นักบุญโรมัส ซอโท เม ย์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นนักสำรวจชาวโปรตุเกส ซึ่งได้เดินทางมาสำรวจเกาะแห่งนี้ ปัจจุบันมีการจัดงานฉลองให้กับนักบุญท่านนี้เป็นประจำทุกปี
- “โกโก้” เป็นพืชหลักของประเทศนี้ และมีจำนวนมาก เป็น 95% ของสินค้าส่งออก ส่วนพืชไร่อย่างอื่นมี เนื้อมะพร้าวแห้ง เนื้อข้างในของผลปาล์ม และกาแฟ
- การประกอบอาหารของชาว ซอโทเม ย์ และ พริ้นซิเปย์ วางบนพื้นฐานหัวของพืชเช่น “แพลนเทน ” (พืชคล้ายต้นกล้วย) กล้วย และปลา ส่วนจำพวกผักต่างๆ จะนำมาปรุงด้วยน้ำมันปาล์ม

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 16 กุมภาพันธ์ 2019

ผู้ชายที่มีภรรยาสามคน

เล่าโดย คาร์โลส เฟรดดัส วัย 48 ปี...ประเทศซอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

ชีวิตของคาร์โลส มีภรรยาสามคน เขาอาศัยที่เมืองหลวงของประเทศ “ซอ โทเมย์” ซึ่งเป็นชื่อเมืองหลวงของประเทศด้วย แต่ชื่อเต็มของประเทศคือ “ซอ โทเมย์ และ พริ้นซิเปย์” ประเทศนี้เป็นเกาะ ตั้งอยู่นอกฝั่งทะเลทางทิศตะวันตกของทวีปแอฟริกาใต้

คาร์โลส เกิดในครอบครัวแอ๊ดเวนตีส เขามีพี่ และน้องรวมกันเจ็ดคนทั้งตัวเขา ซึ่งได้รับการเลี้ยงดูจากคุณย่า ต่อมาเมื่อคุณย่าได้ตายจากไปพักผอนในพระผู้เป็นเจ้า พี่น้องทั้งเจ็ดคนก็กระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง เมื่อคาร์โลส อายุได้ 21 เขาได้แต่งงานกับสาวคริสเตียนวันอาทิตย์คนหนึ่ง เธอชื่อ “อีดิธ” และทั้งสองมีบุตรหญิงหนึ่งคน

วันหนึ่งอีดิธ และคาร์โลส เกิดโต้แย้งกันรุนแรง ฝ่ายภรรยาอยากจะเจาะลูกสาวเพื่อให้ใส่ต่างหูได้เมื่อเธอโตขึ้น ส่วนคาร์โลส แม้ไม่ได้ไปโบสถ์แต่ไม่ยอมให้ลูกสาวเจาะหูเพื่อใช้เครื่องประดับ

ขณะที่สองสามีภรรยาโต้เถียงกันตามความคิดเห็นของตนรุนแรงขึ้น อีดิธ ได้นำลูกสาวไปให้บาทหลวงรับบัพติศมา แบบพรมน้ำให้โดยที่ไม่บอกให้คาร์โลส สามีทราบ

เมื่อคาร์โลสรับรู้ในเรื่องนี้ คาร์โลส โกรธภรรยามาก ที่ เธอลู่แก่อ่านาจ จึงขอแยกทางจาก เธอ ในอีกไม่นานต่อมา คาร์โลสได้ไปขอผู้หญิงคนที่สอง ชื่อ “มาเรีย” แต่งงาน อยู่มาหลายปีมาเรียมีบุตรสาวสามคน

อย่างไรก็ตามอีดิธ ภรรยาคนแรกยังตัดคาร์โลส ไม่ขาด เธอจึงติดต่อดนัดแนะกับคาร์โลส ให้ไปเยี่ยมลูกสาวและโทรนัดคาร์โลสบ่อยๆ ในที่สุดคาร์โลสกลับไปอยู่กับอีดิธ อีกครั้ง กลายเป็นว่า คาร์โลสมีภรรยาสองคนพร้อมกัน

ไม่นานต่อมาการ์โลสได้พบกับผู้หญิงที่เขาถูกใจคนที่สาม และเริ่มเชิญเธอออกไปทานข้าวกัน จนกระทั่งในโอกาสต่อมา เขาและเธอได้มีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง และให้กำเนิดทารกเพศหญิงคนหนึ่ง

ในที่สุดคาร์โลสมีภรรยาสามคน หลายปีต่อมา ภรรยาคนแรกมีลูกชายหญิงห้าคน กับภรรยาคนที่สอง คาร์โลสมีบุตรชายหญิงสี่คน และภรรยาคนที่สามมีบุตรสาวหนึ่งคน

คาร์โลส พยายามแบ่งสรรเวลาให้ กับสามครอบครัว ต่อมาภรรยาคนแรกรู้สึกเหงาจึงไปเป็นมิตรกับเพื่อนบ้านซึ่งเป็นสามีภรรยา และเป็นครอบครัวแอ๊ดเวนตีส อีดิธ ไปโบสถ์ตามคำเชิญของสามีภรรยาคนนี้ ต่อมาอีดิธได้ศึกษาพระคัมภีร์ และรับบัพติศมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส

ตลอดเวลาดังกล่าว คาร์โลส ทำงานที่ บสสถานวิทยุกระจายเสียง “แห่งอเมริกา” เขามีรายได้ดี และมีความสนใจในพระเจ้าเพียงเล็กน้อย แต่เขาก็รับคำเชิญจากอีดิธภรรยาคนแรกให้ไปเป็นพยานที่โบสถ์ ขณะบุตรสาวสองคนแรกของพวกเขาจะรับบัพติศมาในวันสะบาโตหนึ่ง และในวันสะบาโตนั้นลูกสาววัยรุ่นทั้งสองร้องเพลงพิเศษในโบสถ์ เนื้อหาและทำนองเพลงกินใจคาร์โลสมาก เขาอด กลั้นน้ำตาไม่ได้ เนื้อเพลงที่ลูกสาวทั้งสองร้องทำให้เขาหวนคิดถึงอดีตที่เขาเติบโตมาในโบสถ์แอ๊ดเวนตีส หลังจากนั้นเขาเริ่มไปนมัสการในโบสถ์แอ๊ดเวนตีสกับอีดิธ ภรรยาคนแรกและลูกๆ ของเขาเกือบเป็นประจำ

เมื่อภรรยาคนที่สองคือ มาเรีย ได้ทราบข่าว คาร์โลส ไปโบสถ์กับภรรยาคนแรก ก็ต่อว่าสามีว่าหาทางตีตัวออกห่างจากเธอ

คาร์โลส ปฏิเสธ “ผมไปโบสถ์ไม่ใช่เพื่อจะอยู่กินกับภรรยาคนแรกคนเดียว ..แต่ผมไปโบสถ์เพื่อความรอด ซึ่งคุณเองก็ควรไปแสวงหาความรอดเช่นเดียวกัน เอาอย่างนี้ใหม่วันสะบาโตที่จะถึงนี้ไปนมัสการที่โบสถ์กับผม ผมจะขับรถยนต์มารับไปโบสถ์ ปรากฏว่ามาเรีย ภรรยาคนที่สองหยุดคิดสั้นๆ และตอบตกลงว่า เธอจะไปนมัสการที่โบสถ์ตามที่เขาเชิญ

หลังจากวันสะบาโตแรกที่มาเรียไปโบสถ์ มาเรียไปโบสถ์ทุกวันสะบาโต ...ตั้งนั้นในวันสะบาโตตอนเช้า คาร์โลสจะขับรถไปส่งอีดิธ ภรรยาคนแรก และลูกๆ ไปที่โบสถ์ แล้วจากนั้นขับรถมารับมาเรีย และลูกๆ อีกรอบหนึ่ง และนำไปส่งโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์อีกแห่งหนึ่งแยกกับภรรยาคนแรก ส่วนคาร์โลสก็สลับเปลี่ยนไปนมัสการกับภรรยาทั้งสองคนและลูกๆ ครบครัน ละวันสะบาโตเว้นวันสะบาโต

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ภรรยาคนที่สามได้บอกกับคาร์โลสว่า เธอทนอยู่กับความเหงาไม่ไหว เพราะคาร์โลสต้องแบ่งเวลาให้กับภรรยาอีกสองคน เธอจึงขอแยกทางเดินชีวิตกับเขา และ เธอได้นำลูกสาวคนเดียวมามอบให้คาร์โลสเลี้ยง จากนั้นเก็บข้าวของไปอยู่กับชายคนอื่น คาร์โลสเริ่มรู้สึกสับสน ตอนนั้นเขายังมีภรรยาอยู่อีกสองคน แต่มีลูกๆ รวมกันเป็น 10 คน เมื่อเขาเริ่มไปโบสถ์ เขาทราบว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เขามีภรรยาคนเดียว เขาจะเลือกใครดี ภรรยาทั้งสองต่างมีลูกๆ กันคนหลายคน ที่เขาจะต้องมีความรับผิดชอบด้วย

คืนวันหนึ่งอันโตนิโอได้หยิบพระคัมภีร์ขึ้นมา เขาเปิดอ่าน พระเจ้าทรงนำให้เขาเปิดไปที่ พระธรรมมาลาตี 2:14 ซึ่ง “พระเจ้าถามว่า “เหตุใดพระองค์ไม่ทรงรับ” เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่ม นั้น แม้ว่านางเป็นคู่เคียงของเจ้า และเป็นภรรยาของเจ้าตามพระสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง ”

เมื่อ “มาเรีย” ภรรยาคนที่สองของคาร์โลส ได้ทราบการตัดสินใจของเขาว่าจะอยู่กินกับภรรยาคนแรกคืออีดิธ เพียงคนเดียว มาเรียรู้สึกเหมือนถูกสายฟ้าฟาด เธอเจ็บปวดรวดร้าวดวงใจ เธอร้องไห้โหยเหมือนเด็กๆ ใไม่อายุใคร คาร์โลสเองก็ร้องไห้อย่างหนัก ด้วยความสงสาร และความเสียใจ การกระทำของตนเอง แต่ยังดีที่มาเรีย ซึ่งตอนนี้หันมาเชื่อพระเจ้าแล้ว จึงมีความเข้าใจในพระวจนะของพระเจ้า และในหลายเดือนต่อมา ในวันที่ 29 ธันวาคม 2013 มาเรียก็ได้รับบัพติศมา

คาร์โลส กล่าวเป็นพยานภายหลังที่อยู่กับภรรยาคนแรก เพียงคนเดียวว่า “ตอนนี้ผมเป็นบุคคลใหม่ และผมได้เตรียมความพร้อม ที่จะเดินทางไปที่ได้ก้ได้ในโลก เพื่อบอกผู้คนให้รับเอาความรอด และเปลี่ยนแปลงชีวิต เหมือนที่พระองค์ได้ทรงทำกับชีวิตของผม”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามไตรมาสนี้ จะนำไปช่วยสร้างอาคารโบสถ์ ซึ่งมีความต้องการอย่างยิ่งในเมือง “ซอโทเมย์”...ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ถวายเงินเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชัน

- คริสตจักรแอ๊ดเวนตีส เริ่มงานในประเทศเกาะ “ซอ โทเม ย์” พร้อมกับการมาถึงของ “โจซี เฟร์เร ” ซึ่งเป็นบรรณกรชาวโปรตุเกส ในปี 1936 และในปี 1938 เขาก่อตั้งสำนักงานมิชชันขึ้น และในเดือนกุมภาพันธ์ 1939 มีการประกอบพิธีบัพติศมาให้ผู้รับเชื่อคนแรก
- ปี 1946 พร้อมกับการมาถึงของครูคนแรก คริสตจักรฯ ได้ก่อสร้าง และเปิดโรงเรียนแห่งแรกขึ้น ซึ่งในปีแรกมีนักเรียนไม่ถึงร้อยคน แต่ก็มีนักเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนในที่สุดมีนักเรียนเฉลี่ย 250 คน โรงเรียนถูกปิดไปในปี 1975 โดยรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ที่เข้ามามีอำนาจปกครอง
- ในตอนเริ่มต้น สำนักงานมิชชัน ซอโทเม ย์และพรินซิเปย์ อยู่ภายใต้การดูแลของ “สหมิชชันแองโกลา ” แต่ปัจจุบัน สำนักงานมิชชัน ซอโทเม ย์และพรินซิเปย์ ถูกพ่วงเข้ากับ สำนักงานภาคมหาสมุทรแอฟริกาอินเดีย

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 23 กุมภาพันธ์ 2019

ความเสี่ยงมากสำหรับวันสะบาโต

เล่าโดย คาร์โลส เฟรดดีส์ วัย 48 ปี...ประเทศชอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

หลังจากที่คาร์โลส รับบัพติศมาแล้ว เขารายงานกับเจ้านายของเขาว่า เขาไม่อาจทำงานในสถานีวิทยูเสี่ยงแห่งอเมริกา ของรัฐบาลอเมริกันในวันสะบาโตได้

ผู้อำนวยการของสถานีวิทยูหนึ่งจึงจ้องหน้าคาร์โลสด้วยความสงสัย แล้วเขาพูดขึ้นว่า

“การถือรักษาวันสะบาโต ซึ่งบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิม เป็นการถือรักษาวันแบบดั้งเดิม เวลานี้เราซึ่งเป็นคริสเตียนถือรักษาวันอาทิตย์เป็นวันบริสุทธิ์ตามคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่”

คาร์โลส ไปที่บ้านของเขาที่เมืองชอโทเมย์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศขนาดเล็ก ของประเทศชอโทเมย์และพริ้นซิเปย์ คาร์โลสเปิดพระคัมภีร์และคัดลอกข้อพระคัมภีร์ ในพระคัมภีร์ใหม่ ที่กล่าวถึงเรื่องวันสะบาโต แล้วเดินทางกลับไปสถานีวิทยูเสี่ยงอเมริกา ซึ่งเป็นที่ทำงานของเขา และยื่นข้อพระคัมภีร์ให้กับผู้อำนวยการ ซึ่งเป็นหัวหน้างานของเขาในวันถัดมา

คาร์โลสกล่าวสั้นๆ ว่า “วันสะบาโตในพระคัมภีร์ใหม่ยังจะต้องได้รับการถือรักษาต่อไป”

ผู้อำนวยการเอ่ยถามว่า “นี่เป็นการตัดสินใจสุดท้ายของคุณใช่ไหม”

“ครับท่านผู้อำนวยการ เพราะผมเชื่อว่านอกเหนือไปกว่านี่เป็นความบาป” คาร์โลสตอบ

ผู้อำนวยการสถานีวิทยูกระจายเสียงฯ จับมือของคาร์โลสเขย่าแรงๆ ทำนองว่าชื่นชมในความจริงจังของเขา เป็นอย่างยิ่ง แล้วเขาพูดขึ้นว่า

“นี่เป็นครั้งแรก ที่มีใครคนหนึ่งได้ท้าทายผมในเรื่องขอหยุดงานในวันสะบาโต”

“นั่นเป็นการจบบทสนทนาในเรื่องการขอหยุดงานในวันสะบาโตของผม ที่ยื่นขอกับหัวหน้า คือผู้อำนวยการสถานียุ และเขาไม่เคยถามผมเรื่องวันสะบาโตอีกเลย”

ไม่กี่ปีต่อมา ผู้อำนวยการคนนี้ได้ถูกย้ายไปทำงานรับผิดชอบสถานียูเสี่ยงอเมริกาที่ประเทศอื่น และมีผู้อำนวยการคนใหม่ย้ายมาทำหน้าที่แทน

คาร์โลส ซึ่งเป็นคุณพ่อของลูกๆ ชายหญิงรวม 10 คนทำงานเป็นพนักงานไฟฟ้าชำนาญงานของสถานียูกระจายเสียงฯ หนึ่งในงานรับผิดชอบ บคือที่จะดูแลคือการควบคุมรถบรรทุกน้ำมันดีเซลจากเรือบรรทุกน้ำมันในวันพฤหัสบดี เขาและลูกน้องหลายคนจะนำรถบรรทุกไปที่ท่าเรือ ใช้เครื่องดูดน้ำมันดีเซลขึ้นจากเรือบรรทุกน้ำมัน และนำมาเก็บไว้ที่ถังน้ำมันสำรองของสถานียุ ซึ่งปกติงานนี้จะเสร็จเรียบร้อยก่อนบ่ายวันศุกร์

อยู่มาวันหนึ่งเรือบรรทุกน้ำมันเดินทางมาถึงท่าเรือในวันศุกร์ มาถึงเข้าไปหนึ่งวัน

คาร์โลสไม่ยอมรับความเห็นใจจากผู้อำนวยการสถานียูกระจายเสียงคนใหม่ ซึ่งเป็นชาวพื้นเมืองของประเทศชอโทเมย์ เหมือนกับเขา และเป็นคริสเตียนวันอาทิตย์ที่ถือปฏิบัติเคร่ง แต่คาร์โลสไปพบรองผู้อำนวยการซึ่งเป็นประชากรชาวอเมริกัน

รองผู้อำนวยการตัดสินใจอย่างทันทีว่า อย่างนี้คุณหยุดงานที่คุณดูแลรับผิดชอบในบ่าย 17:30 น. วันศุกร์ก็แล้วกัน

คาร์โลส ต่อบรองผู้อำนวยการว่า ขอบคุณครับ...แต่ผมเกรงจะไม่ทันเวลาดวงอาทิตย์ตกดินเย็นวันศุกร์ ให้ผมหยุดงานเวลา 16:30 แทนจะได้ไหม” ท่านรองผู้อำนวยการตอบว่า

ก็แล้วแต่คุณจะทำ และตัดสินใจเอง ขอให้มั่นเพียงพอสำหรับเดินเครื่องทำไฟสำหรับสถานีวิทยุ ตลอดวันสุดสัปดาห์ และตลอดสัปดาห์ต่อไปก็แล้วกัน

คาร์โลสปิดขังตัวเองในห้องน้ำของที่ทำงาน และทำการอธิษฐาน ในประเทศชอ โทเม ยี่ ไม่ใช่จะหางานทำได้ง่าย โดยเฉพาะที่มีเงินเดือนสูงอย่างทำงานกับองค์กรของต่างประเทศเช่นที่เขากำลังทำอยู่ คาร์โลสครุ่นคิดเรื่องนี้อย่างหนัก จะมีอะไรเกิดขึ้นกับครอบครัวของผมหรือ เพราะผมมีลูก กูๆ ดูแลตั้งสิบคน ... แล้วผมจะบอกพวกเขาอย่างไรถ้าผมต้องตกงาน ... ผมไม่อยากถูกไล่ออก แต่ยิ่งกว่านั้นผมต้องการถวายพระสิริ แต่พระเจ้า อย่างไรก็ตามดี ผมตัดสินใจทำงานจนกระทั่งเวลา 17:30 น. แล้วเดินทางกลับบ้าน

หลังจากนั้นไม่กี่นาที ผู้ช่วยของคาร์โลส ซึ่งดูแลค ่นงานสูบน้ำมันดีเซลจากเรือ ซึ่งทำงานต่อจากคาร์โลส ได้โทรติดต่อกับรองผู้อำนวยการสถานีว่า ปั๊มสูบน้ำมันประจำเรือเสียโดยไม่ทราบสาเหตุ ช่างจะต้องเช็คทั้งระบบ เท่าที่ผ่านมาจะต้องทำการถอดออก ทำการเช็ค และเปลี่ยนอะไหล่ เป็นอันว่าจะไม่มีการดูดน้ำมันออกจากเรือตลอดสัปดาห์นี้

รองผู้อำนวยการฯสั่งว่า ถ้าอย่างนั้นก็ให้หยุดงานไป วันจันทร์ถ้าทางเรือบรรทุกน้ำมันซ่อมเครื่องสูบน้ำมันเสร็จก็ให้เริ่มทำงานเลย เชื่อว่าน้ำมันสำรองที่เราจะมีเพียงพออย่างน้อยก็ใช้เดินเครื่องทำไฟได้ถึงวันอังคาร

คาร์โลส อดเป็นกังวล ไม่ได้ว่า ทางผู้ใหญ่จะว่ากล่าวเขาอย่างไร ที่เขาปล่อยให้ผู้ช่วย และลูกน้องคนอื่นๆ ดูแลเครื่องสูบน้ำมันดีเซลจากเรือขณะที่เขาออกจากจุดทำงานที่ทำเรือเวลา 17:30 น. ของวันศุกร์ ทั้งๆ ที่การสูบน้ำมันจากเรือยังไม่ได้เริ่มต้น

ในเช้าวันจันทร์ที่เขาไปทำงาน รองผู้อำนวยการก็ไม่เอ่ยอะไรสักคำ และเขายังไม่เรียกคาร์โลสไปอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นจนในวันอังคาร และวันพุธ หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปรองผู้อำนวยการก็ไม่เอ่ยอะไรเรื่องการสูบน้ำมันมาสำรองไว้สำหรับเครื่องทำไฟของสถานีวิทยุกระจายเสียง

เสร็จแล้วลูกน้องคนหนึ่งของคาร์โลสมารายงานให้คาร์โลสทราบว่า “พีทราบหรือเปล่าว่า รองผู้อำนวยการฯ พุดอะไรเกี่ยวกับพี ... เขาบอกว่าการที่เครื่องสูบน้ำมันของเรือเสียต้องซ่อมตั้งสอง- สามวันเป็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าโดยแท้... เพราะมันเกิดขึ้นตอนที่พีขอหยุดเพื่อไปนมัสการที่โบสถ์

คาร์โลสแทบไปไม่เชื่อหูในสิ่งที่เขาได้ยิน เขาเล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาฟัง และพากันคุกเข่าขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงปกป้องเขาไว้จากงานที่เขาทำไม่ให้มีปัญหา

อีกสองสามวันต่อมา ลูกน้องที่ทำงานกับคาร์โลสบอกเขาถึงรายละเอียดที่รองผู้อำนวยการฯ พุดเกี่ยวกับเขากล่าวคือรองผู้อำนวยการได้วางแผนอย่างลับๆ ที่จะอนุญาตคาร์โลสให้กลับบ้านได้ในเวลา 17:30 น. ทั้งๆ ที่เขาทราบว่าเครื่องสูบน้ำมันที่เรือเสียก่อนหน้าแล้ว จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่มีใครต้องทำงานในวันสะบาโต

คาร์โลสไม่ทราบเลยว่า ร.ป.ภ. ของบริษัทคนหนึ่งได้ทำงานสังเกตคาร์โลสมาเป็นเวลาพอสมควร ว่าคาร์โลสจะตัดสินใจอย่างไร เมื่อเขาเจอปัญหาเรื่องวันสะบาโต แต่เมื่อ ร .ป.ภ. คนนั้นได้ทราบว่า พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงอย่างไรในเรื่องเครื่องสูบน้ำมันในเย็นวันศุกร์ ต่อเนื่องจนวันเสาร์ และวันอาทิตย์ เขาบอกกับ บิใครๆ ที่สนใจในเรื่องของคาร์โลสว่า “พระเจ้าของคาร์โลสยิ่งใหญ่”

ร.ป.ภ. คนนั้นเริ่มไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส และคาร์โลส ไม่มีปัญหาขัดแย้งในวันสะบาโตอีกเลย

คาร์โลส กล่าวว่า “พระเจ้าทรงแสนดีกับคนทั้งปวงที่ไว้วางใจในพระองค์ ... ผมเองเคยได้รับการทำหายที่เคยทำให้ผมคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะแก้ปัญหา แต่เมื่อเห็นสิ่งทั้งปวงได้รับการแก้ไข โดยที่ผมไม่ต้องวิ่งเต้นทำสิ่งใด..ทำให้ผมไว้วางใจในพระเจ้า”

มีคนจำนวนมากในประเทศซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ ถ้าจะนับคงไม่น้อยกว่า 200,000 คน ที่ยังไม่รู้เรื่องวันสะบาโต ประชากรของประเทศจำนวนมากกว่าครึ่ง เป็นคาทอลิก ขณะที่คริสเตียนแอ็ดเวนตีสมียังมีเพียง 8,000 คน ที่มีสภารายอยู่ในโบสถ์ต่างๆ 13 แห่ง และมีสภารายตามสถานที่นมีสภารายอื่นๆ อีก 56 แห่ง

คาร์โลสรักที่จะแบ่งเรื่องวันสะบาโตของเขา เขาเล่าว่า “นี่เป็นหน้าที่ของผมนี่จะเป็นพยานให้คนอื่นทราบเกี่ยวกับประสบการณ์ของผม และสิ่งที่ผมได้พบในพระคัมภีร์ ... ความปรารถนาของผมคือ ที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมสามารถทำได้ เพื่อเผยแพร่พระกิตติคุณของพระเจ้า”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยสร้างอาคารโบสถ์ ซึ่งมีความต้องการอย่างยิ่งในเมืองซอ โทเมย์...ขอบคุณพี่น้องทุกท่านที่ถวายเงินเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 2 มีนาคม 2019

การตกจากที่สูงเพื่อพระเยซู

เล่าโดย คอนสตันซีโอ วัย 48 ปี...ประเทศชอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

คอนสตันซีโอ เมมาเหล่าจัดเดินโซเซตกจากจากบ้านสูงถึงสองเมตร (7 ฟุต) โดยเอาหัวลงก่อน หัวแตกเลือดสาด นี่เป็นสาเหตุทำให้เขาคิดได้ว่า ชีวิตของเขาตกอยู่ในความเสี่ยง

คอนสตันซีโอเป็นชาวนา มีภรรยา และมีลูกที่ยังเล็กอยู่สองคน เขาเกิดความสนใจมาก เมื่อกลุ่มคริสเตียนแอ็ดเวนตีส์ได้มาตั้งค่ายพักแรมในภูเขาไม่ไกลจากหมู่บ้านของเขาในประเทศชอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

คอนสตันซีโอ สังเกตชาวแคมป์อย่างใกล้ชิด ภายหลังเขาได้พูดคุยกับผู้หญิงที่มาเข้าค่ายพักแรมคนหนึ่ง เธอได้ถามเขาว่า คุณได้พบว่ามီးอะไรแตกต่างเกี่ยวกับพวกเราบ้างไหม คอนสตันซีโอตอบว่า “ผมได้สังเกตเห็นว่าชาวแอ็ดเวนตีส์ไม่ดื่มเหล้า ไม่ดื่มเบียร์ และไม่สูบบุหรี่”

หลังจากชาวแอ็ดเวนตีส์เสร็จการตั้งค่ายพักแรม และเดินทางกลับไป คอนสตันซีโอต้องการเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส์ และต่อมา คอนสตันซีโอรู้จักสมาชิกแอ็ดเวนตีส์คนหนึ่ง ซึ่งในที่สุดได้สอนพระคัมภีร์ให้กับเขาที่ศาลาของหมู่บ้านแห่งนั้น ยิ่งได้รู้เรื่องพระคัมภีร์เขายิ่งแน่ใจว่านี่เป็นพระวจนะของพระเจ้า เขาเกิดความเชื่อ และขอศาสนาจารย์ประกอบพิธีบัพติศมาให้กับเขา

ศาสนาจารย์บอกกับ คอนสตันซีโอ ว่า “ประการแรกคุณต้องยอมอุทิศถวายชีวิตของคุณแด่พระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงช่วยคุณให้เอาชนะต่อ ความอยากดื่มเหล้า และการอยากสูบบุหรี่ ” ซึ่งพระเจ้าจะทรงประทานอำนาจให้คุณเอาชนะ การอยากดื่มเหล้า และอยากสูบบุหรี่ได้ ” พระเจ้าทรงช่วย คอนสตันซีโอให้เลิกดื่มเหล้า และเลิกสูบบุหรี่ได้จริงๆ ศาสนาจารย์จึงประกอบพิธีบัพติศมาให้กับเขา

ต่อมาอีกหกเดือน อย่างไม่รู้ก็เขาทนต่อการเชิญชวนพวกเพื่อนๆ ไม่ไหว คอนสตันซีโอ กลับไปใช้ชีวิตเป็นนักดื่ม และนักสูบบุหรี่ อีกตามที่เคยเป็น ภรรยาของ คอนสตันซีโอรู้สึกโกรธให้สามีมาก แม้ว่า เธอเองได้บัพติศมาแล้วเช่นกัน เธอบอกกับสามีว่า “ฉันชอบคุณ ที่คุณเป็นคนใหม่ ตอนนี้เป็นคนเดิมอีกแล้ว ฉันไม่ชอบเลย ภรรยาขู่มามีว่า “แต่เนื้อย่ำมานอนเตียงเดียวกับฉัน จนกว่าคุณจะเลิกเหล้า และเลิกบุหรี่ได้ ”

คอนสตันซีโอ ไม่พอใจภรรยาเป็นอย่างยิ่ง แต่เขาก็เข้าใจดีว่าเหตุใดภรรยาจึงกล่าวรุนแรงเช่นนั้น เขาขอเวลาศึกษาพระคัมภีร์มากขึ้นเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน และขอศึกษาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์กับศาสนาจารย์ในเวลาเดียวกัน เขาพบข้อพระคัมภีร์ในพระธรรม อิสยาห์ 55:2 ซึ่งกล่าวว่า “**ทำไม่เจ้าจึงใช้เงินของเจ้า เพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ทรัพยากรซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้ตัวบิตยินดีในไขมัน**”

คอนสตันซีโอคิดในใจตนเองว่า “เหตุใดฉันจึงใช้เงินสำหรับสิ่งที่ไม่ใช่ขนมปัง และเมื่อบริโภคนไปแล้ว ไม่ทำให้เกิดความอิ่มกาย และอิ่มใจแต่ประการใด”

คอนสตันซีโอ อธิษฐานเป็นเวลาหลายสัปดาห์ขอพระเจ้าทรงช่วยเขาให้เอาชนะสิ่งเสพติด แต่ถึงแม้เขาจะอธิษฐาน เขายังควักกระเป๋าซื้อสุรามาดื่ม และซื้อบุหรี่ยามาสูบ”

เด็กของคีนหนึ่ง คอนสตันซีโอ เขาดื่มเหล้าจนเมาจัด และปีนบันไดขึ้นบ้าน ซึ่งเป็นบ้านไม้ยกพื้นสูงตามธรรมเนียมของชาวบ้าน ภรรยาของเขา บุตรชายอายุ 7 ปีคนหนึ่ง และบุตรหญิงอายุ 4 ปีอีกคน กำลังนอนหลับสนิทอยู่ในห้องนอน ตอนที่คอนสตันซีอกลับมาถึงบ้าน

ขณะที่กำลังจะล้มตัวลงนอน เขาคิดได้ว่าเขาเดินบนพื้นโคลนมา หลังฝนตกหยุดไปไม่นาน เขาหันกลับเดินออกไปนอกห้อง ตรงไปที่นอกชานซึ่งมีโถงน้ำตั้งอยู่ เขาก็ล้มตัวลงจะหยิบขันน้ำ และตัว ก้น้ำออกมาล้างเท้า เพราะความเมา คอนสตันซีโอ เสียการทรงตัวตกลงไปยังพื้นล่าง เอาศีรษะลงก่อน และศีรษะของเขาปักลงบนโคลน จนเป็นรู ห่างจากก้อนหินก้อนหนึ่งเพียงคืบเดียว

สุนัขของครอบครัวเริ่มเห่ากรรโชกด้วยอาการตกใจ ภรรยาและลูกทั้งสองตื่นขึ้น และพากันออกมาดูในบ้าน เพื่อดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น พวกเขาพบคอนสตันซีโอนอนอยู่บนพื้นล่าง เมื่อลงบันไดไปดู เธอไม่เห็นสามีได้รับบาดเจ็บใดๆ นอกจากการได้พบว่า คอนสตันซีโอมีอาการกึ่งสลบ-กึ่งมีนงง

ผู้เป็นภรรยาเรียกเพื่อนบ้าน ซึ่งบางคนเป็นเครือญาติให้ตื่นขึ้นมาช่วยเหลือ ในไม่ช้าที่เพื่อนบ้านร่วมสิบคนเข้ามาหามคอนสตันซีโอ ไปยังศาลากลางบ้านซึ่งอยู่ไม่ไกล พวกเขาส่งเสียงเรียกชื่อ คอนสตันซีโอ บางคนก็นวดพื้นตามตัวพยายามจะค้นหาว่าคอนสตันซีโอบาดเจ็บตรงส่วนไหน ตลอดเวลา 10 นาที คอนสตันซีโอ ไม่รู้สึกตัว พวกเขาลงความเห็นว่า คอนสตันซีโอถูกผีผลักให้ตกจากชานบ้าน

เมื่อมีใครออกความเห็นว่าเป็นผีผลักคอนสตันซีโอถูกผีผลักตกบ้าน หลายคนพยักหน้า และกล่าวเออออแสดงอาการเห็นด้วย บางคนกล่าวว่า “ผีเข้ามาในหมู่บ้านของเราแล้ว พวกเราต้องหาของขลังไว้ป้องกันผีร้าย ” คนหนึ่งแนะนำว่า คนตกจากที่สูงจะต้องให้ กินน้ำปัสสาวะ ผู้ชายสามคนหลบไป ปัสสาวะใส่กะละมาะพร้าว คนหนึ่งใช้มือจับปากคอนสตันซีโอให้อ้าแล้วป้อนน้ำปัสสาวะให้ดื่ม ส่วนน้ำปัสสาวะที่เหลือเทกระจายบนเสื้อผ้าของเขา เพื่อให้กลิ่นปัสสาวะปลุกเขาให้ตื่น ปรากฏว่าได้ผล ไม่ถึงอึดใจคอนสตันซีโอรู้สึกตัวผงกศีรษะถาม นี่เขาเป็นอะไร ทำไมคนจึงมาห้อมล้อมกันมาอย่างนี้ ชายผู้อาวุโสในกลุ่มสั่งให้พวกคนหนุ่มหาม คอนสตันซีโอไปส่งที่บ้าน

ตอนเช้า เพื่อนหลายคนของคอนสตันซีโอมาเยี่ยม และชวนให้เขาไปดื่มเหล้าแก้เมาค้าง คอนสตันซีโอใช้มือข้างหนึ่งลูบศีรษะซึ่งมีอาการบวมเห็นได้ชัด แล้วส่ายศีรษะ พุดออกมาขัดถ้อยขัดคำว่า “ผมจะไม่ดื่มเหล้า หรือสูบบุหรี่อีกตลอดไป”

และพระเจ้าทรงช่วยให้เลิกเหล้า และบุหรี่ได้จริงๆ

คอนสตันซีโอ กล่าวเป็นพยานที่โบสถ์ในวันหนึ่งว่า “ความปรารถนาที่จะดื่มเหล้า และอยากสูบบุหรี่ของผมหายไป และตอนนี้ผมได้รี บการแต่งตั้งให้ผู้ปกครองของโบสถ์ นับว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของผม ”

ปัจจุบัน ชาวบ้านในหมู่บ้านที่คอนสตันซีโออาศัยอยู่มีประชากรชายหญิง และเด็กรวมประมาณ 600 คน จำนวน 200 คนรับบัพติศมา และแต่ละสัปดาห์มีผู้มาในการนมัสการไม่น้อยกว่า 120 คน ท่ามกลางพวกเขา มีภรรยาของ คอนสตันซีโอ และลูกอีกสองคน และในจำนวนสมาชิกโบสถ์ มีห้าคนที่เคยติดเหล้า และติด บุหรี่และพวกเขาได้กลับใจใหม่ เลิกดื่มเหล้าเด็ดขาดอันเนื่องมาจากอิทธิพลของคอนสตันซีโอ

คอนสตันซีโอกล่าวเป็นพยานว่า “ผมเล่าเรื่องการกลับใจของผม เพื่อเป็นการทำ ทายคนอื่น ๆ ที่มีปัญหาอย่างเดียวกัน ... ในชุมชนที่ผมอาศัยอยู่มีหลายคนดื่มเหล้า และรู้สึกอายนที่จะมาเข้าโบสถ์ ผมขอบอกพวกเขาว่า ผมเคยเป็นเหมือนพวกเขามาก่อน ผมสัญญาว่าพวกเขาว่า “พวกคุณสามารถหยุดดื่มได้ ถ้าคุณขอพระเจ้าให้ทรง ช่วยพวกคุณ”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสัปดาห์ที่สิบสาม จะนำไปช่วยสร้างอาคารเพื่อการบัพติศมา และพักฟื้นให้กับ ผู้เข้ามารับการรักษา การติดเหล้า และการติดบุหรี่ ..และห้องพักรักษาตัวสำหรับผู้เป็นโรคมะเร็งด้วย ซึ่งจะตั้งขึ้นในเมืองซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ เพื่อช่วยให้ผู้คนที่อยากเลิกดื่มเหล้า เลิกสู บุหรี่... ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่าน ที่ถวาย ทรัพย์เพื่อช่วยงานของพระเจ้าในเมืองซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัว ของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชั่น

- ซอ โทเม ย์ และพรินซิเปย์ มีประชากรน้อย เป็นอันดับสองใน ทวีปแอฟริกา หลังจากประเทศ เซย์เชลเลส
- โรคมาลาเรีย เป็นโรคที่รู้จักกันดี และมีอันตรายที่สุด เพราะมันแพร่กระจายไปทั่วเกาะต่างๆ อย่างรวดเร็ว โดยอาศัยยุงก้นปล่องเป็นพาหะ

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 9 มีนาคม 2019

ความยุ่งยากเรื่องเหื่อหมู

เล่าโดย กิลล์สัน เหนโต วัย 29 ปี...ประเทศชอโทเมย์และพรินซิเปย์

ขอเยาวชนชายคนหนึ่งเป็นผู้เล่าข่าวในวันนี้ โดยใช้สรรพนามเป็น...ผม..

เพื่อนบ้านเล่าให้ กิลล์สัน ฟังเกี่ยวกับโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ตอนกิลล์สันอายุ 17 ปี แต่เมื่อกิลล์สันทราบว่าชาวแอ๊ดเวนตีสไม่รับประทานเหื่อหมู กิลล์สันไม่สนใจจะฟังต่อสิ่งใดๆ ที่ชาวแอ๊ดเวนตีสเชื่อและปฏิบัติ เพราะกิลล์สันชอบรับประทานเหื่อหมูมาก

อยู่มาวันหนึ่ง มีใครคนหนึ่งเชิญกิลล์สัน ไปฟังในการประชุมเผยแพร่พระ กิตติคุณ ซึ่งจัดอยู่ที่ กซีกหนึ่งของเมืองหลวง คือเมือง ชอ โทเม ย์และพรินซิเปย์ กิลล์สันรู้สึกสนใจในข่าวสารที่นำเสนอมาก จึงไปฟังการประชุมทุกครั้ง และในวันสุดท้ายของการประชุม กิลล์สันลงชื่อในใบสำรวจ เพื่อขอรับทราบข้อมูล และข่าวสารมากขึ้นจากชาวแอ๊ดเวนตีส

ก่อนที่ผมจะตัดสินใจอะไร เพื่อนบ้านคนหนึ่งซึ่งเป็นแอ๊ดเวนตีสได้มาเยี่ยมผม และพูดกับผมว่า “โบสถ์ของเขาได้รับชื่อของผมไว้แล้ว และเชิญให้ผมเดินทางร่วมกับเขาไปนมัสการที่โบสถ์ในวันสะบาโต เพื่อจะรับทราบข้อมูลมากขึ้น ผมรู้สึกช็อกและถามเขาว่า “ชื่อของผมเข้าไปอยู่ในโบสถ์ของคุณได้อย่างไร เพราะผมเพียงเขียนชื่อของผมลงบนแผ่นกระดาษเปล่าในการประชุม ณ อีกฟากหนึ่งของเมืองเท่านั้น

ผมไม่ได้ไปโบสถ์กับเพื่อนบ้านชาวแอ๊ดเวนตีสคนนั้น เพราะว่าผมต้องทำงานในวันเสาร์ ผมเป็นคนงานของบริษัทก่อสร้าง”

เมื่อเพื่อนบ้านคนนั้นเห็นว่าผมยังไม่ไปโบสถ์ เขาแนะนำให้ผมศึกษาพระคัมภีร์กับเขาเพิ่มเติมในตอนเย็น หลังจากหลายสัปดาห์ผ่านไป ผมตัดสินใจลางานในวันเสาร์ และไปเยี่ยมโบสถ์ตามคำเชิญ

แต่การไปโบสถ์ครั้งต่อไปสร้างความยุ่งยากให้กับผม ผมไม่อาจลางานในวันสะบาโตได้อีก แต่เพื่อนบ้านหลายคนเมื่อพบผมพวกเขาถามผมว่า ในวันเสาร์ผมเดินทางไปไหน ต่อมาเมื่อมีโอกาสหยุดในวันเสาร์ ผมไปที่โบสถ์อีก เพื่อนบ้านของผมหลายคน พวกเขาต่างตื่นเต้นดีใจที่ได้พบผมที่โบสถ์เป็นครั้งที่สอง

แต่สิ่งนี้ได้สร้างปัญหาให้กับผม ผมไม่อาจลางานในวันเสาร์อีก แต่ทั้งหมดที่เพื่อนบ้านของผมได้เห็นผมที่โบสถ์ พวกเขาจะถามผมว่าผมกำลังไปที่ไหน แม้ว่าพวกเขาเห็นผมมุ่งหน้าไปทำงานในวันสะบาโต

ในวันสะบาโตต่อมา ผมเดินทางอ้อมไปอีกทางหนึ่ง เพื่อจะไม่ให้ใครเห็นผมไปทำงาน แต่ผมยังพบกับสมาชิกโบสถ์คนหนึ่ง และเขาเอ่ยถามว่าผมกำลังจะไปไหน

ผมตอบไปว่า “ไปตัดผมครับ” ผมตอบโกหกไป

จิตสำนึกผิดและ ชอบรบรวกวนจิตใจของผมตลอดวัน หลังจากเลิกงานในวันนั้น ผมเดินทางอ้อมเส้นทางไกลเพื่อกลับบ้าน และอีกครั้งหนึ่งผมพบกับสมาชิกหลายคนกว่าในตอนบ่าย พวกเขากำลังกลับบ้าน หลังจากการไปนมัสการที่โบสถ์ พวกเขาถามผมว่า “เหตุใดคุณไม่ไปที่โบสถ์ในวันนี้” พวกเขาถาม

ผมยอมรับว่าผมได้ไปทำงาน นับตั้งแต่วันนั้น ผมได้ตัดสินใจที่จะลาหยุดงานเพื่อไปนมัสการในวันสะบาโต แต่เมื่อผมลางานในวันสะบาโตบ่อยเข้า นายจ้างก็ให้ผมออกจากงาน

ไม่มีใครในครอบครัวของผมเป็นแอ๊ดเวนตีส คุณพ่อ และคุณแม่ของผมโกรธมาก ที่ผมไม่มีงานทำ คุณแม่ปรุงอาหารที่ใช้เนื้อหมูที่ผมไม่อาจรับประทานได้ จะว่าเป็นการกลั่นแกล้งผมก็ได้ เพราะไม่ว่าอาหารอะไรคุณแม่จะใส่เนื้อหมูลงไปทุกหม้อ หรือทุกกระทะ เช่นใส่เนื้อหมูลงไปในข้าวสวย หรือข้าวต้ม และน้ำซุบ ที่จริงแต่เดิมมาผมชอบรับประทานเนื้อหมู แต่บัดนี้ผมปฏิเสธที่จะรับประทานเนื้อหมู จึงมีหลายครั้งผม ต้องเข้านอนขณะที่ท้องร้องจ๊อก ๆ

คุณพ่อกถามว่า “เหตุใดลูกจึงไม่ไปทำงานในวันเสาร์”

พี่ชายคนที่เจ็ดของผมเข้ามา งบประมาณการณียากลำบากของผมอย่างเงิบ ๆ อย่างไม่รู้ดีก็เก้าเดือนต่อมา ผมก็รับบัพติศมา ศิษยาภิบาลเทศนาต้อนรับผมเป็นพิเศษในฐานะสมาชิกโบสถ์คนใหม่ที่เคยมีปัญหาเรื่องวันสะบาโตก่อนที่จะตัดสินใจ หลังเลิกนมัสการ ขณะที่รับประทานอาหารร่วมกันสมาชิกโบสถ์สตรีคนหนึ่งกล่าวว่า “ก่อนที่จะฉันจะตัดสินใจรับพระเยซู ฉันก็ต้องพบกับการทำทายนานหลายอย่าง ”

ผมกล่าวแสดงความเห็นด้วยว่า “นั่นเป็นความจริง ผมเองก็ต้องพบกับการทำทายนานหลายอย่างในขณะนี้ ”

สิ่งที่สมาชิกสตรีพูดที่โต๊ะอาหารเป็นความจริง เมื่อผมบอกคุณพ่อคุณแม่ว่าผมได้ รับบัพติศมาเป็นสมาชิกของโบสถ์แล้ว พวกเขาขับไล่ผมออกจากบ้าน ผมร้องไห้เพราะผมไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน เป็นเวลาสองเดือนผมออกจากบ้านก่อนพ่อแม่ตื่นนอน และผมจะกลับเข้าบ้านตอนดึกหลังจากที่พวกเขาเข้าห้องนอนแล้ว

สตรีที่รับบัพติศมาวันเดียวกับผม ให้อาหารผมรับประทาน ในตอนกลางวันผมเดินไปเรื่อย ๆ ไม่มีอะไรจะทำ และผมหางานทำไม่ได้ ผมร้องอธิษฐานต่อพระเจ้า วันละหลายรอบว่า “พระบิดาโปรดช่วยข้าพระองค์ให้เข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ และขอทรงช่วยข้าพระองค์หางานทำได้ด้วยเถิด”

เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ผมได้พบชาวไต้หวันคนหนึ่ง เขาเป็นเจ้าของบริษัทเกษตรกรรม และเขาได้รับอนุญาตให้มาตั้งบริษัทเกษตรกรรมในประเทศของผม และเขาจ้างผมให้ทำงานเป็นผู้ประสานงานโครงการเพาะปลูกของบริษัท ตอนนั้นผมได้งานที่มีรายได้ดี ผมสามารถแบ่งเงินเดือนส่วนหนึ่งให้พ่อแม่ของผมใช้จึงเท่ากับเป็นการทำให้ผมและครอบครัวได้รับการไถ่ความสัมพันธ์ให้กลับคืนดีดังเดิม

ต่อมาพระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ พี่ชาย- น้องชายห้าคน ในจำนวนทั้งหมดเจ็ดคนของผมได้รับบัพติศมา ไม่นานหลังจากนั้นลูกพี่ลูกน้องสองคนในทั้งหมดสิบคนของผมได้รับบัพติศมา คุณพ่อเองได้ไปเยี่ยมโบสถ์หลายครั้งก่อนที่วันหนึ่งเส้นโลหิตฝอยในสมองของเขาแตกหลายเส้น และเขาก็กลายเป็นอัมพฤกษ์ครึ่งตัว เขาช่วยตัวเองได้เพียงแค่เดินไปมาด้วยไม้เท้าอย่างช้า ๆ หรือไม่ก็นั่งเก้าอี้รถเข็น

ต่อมาผมได้ลาออกจากบริษัทเกษตรกรรมของชาวไต้หวัน และได้มาเป็นครู ทำงานรับใช้พระเจ้า ในโรงเรียนแอ๊ดเวนตีสที่ตั้งขึ้นในเมืองซอ โทเมย์และพรินซิเปย์ ผมสอนเด็ก ๆ ให้รู้จักการเพาะปลูกแนวใหม่ ที่ผมได้เรียนรู้มาขณะทำงานกับชาวไต้หวัน และผมสอนการเพาะปลูกวิธีใหม่ให้กับสมาชิกโบสถ์ที่เป็นชาวไร่ ชาวนา และผู้ที่สนใจด้วย ผมมีความสุขที่ได้ทำประโยชน์ให้กับเด็ก ๆ และสมาชิกมากกว่าหนึ่งร้อยคนนับถึงเวลานี้

สามปีหลังจากผมรับบัพติศมา ผมได้ตกหลุมรักกับน้องสาวของผู้หญิงที่เลี้ยงอาหารผม ตอนที่ผมถูกขับออกจากบ้าน และเราได้แต่งงานกัน ตอนนี้มีลูกสาวที่น่ารักมาก วัยหนึ่งขวบหนึ่งคน

พระคัมภีร์ได้กล่าวสัญญา ซึ่งตลใจให้ผมมีความสัตย์ซื่อต่อพระองค์ใน สดุดี 125:1 ซึ่งกล่าวว่า “บรรดาผู้ที่วางใจในพระเจ้าก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิตย์” แน่อบนบุคคลผู้วางใจในพระเจ้ จะมั่นคงในพระเจ้ดูจกเขาซึ่งจะตั้งมั่นคงอยู่ตลอดไป

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยสร้างหอประชุมของโรงเรียนแอ็ดเวนตี ส ซึ่งมีเพียงแห่งเดียวในประเทศ ซอ โทเมย์และพรินซิเปย์ ... ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่าน ที่ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจด้านการศึกษาในประเทศซอ โทเมย์ และ พรินซิเปย์ ขอพระเจ้ทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้...อาเมน

ข่าวพันธกิจสำหรับวันสะบาโตที่ 16 มีนาคม 2019

มิตรภาพเป็นความลับ

เล่าโดย วิทลลินา เมนเดส มอเรรา วัย 57 ปี...ประเทศชอโทเมย์และพริ้นซิเปย์

มีบางสิ่งผิดปกติร้ายแรงขณะที่ วิทลลินาเตรียมจะให้กำเนิดบุตรคนที่สองของเธอ ในประเทศชอโทเมย์ และพริ้นซิเปย์ ซึ่งประเทศนี้ พื้นที่เป็นเกาะขนาดใหญ่ สองเกาะ และเกาะขนาดเล็กอีกไม่กี่สิบเกาะ ตั้งอยู่นอกฝั่งทะเลทิศตะวันตกของทวีปแอฟริกา

วิทลลินา เริ่มมีเลือดออกทางช่องคลอดอย่างมาก และฝ่ายการแพทย์ได้ทำสิ่งที่ผิดพลาด คือถ่ายเลือดให้เธอผิดกรุป กับกรุปเลือดในร่างกายของเธอ ขณะที่มีการถ่ายเลือดให้เธอ สรุปลแล้วเด็กทารกชายรอดชีวิต แต่วิทลลินาได้เกิดการอักเสบอย่างรุนแรงที่ขาทั้งสองข้างของเธอ เพื่อที่จะรักษาชีวิตของเธอไว้ แพทย์ได้ทำการตัดขาทั้งสองข้างของเธอออก

วิทลลินาอายุ 19 ปี เมื่อ เธอ ออกจากโรงพยาบาลกลับบ้านในอีก 9 เดือนต่อมา เธอได้พบว่า สามี่ของเธอได้นำผู้หญิงอีกคนหนึ่งเข้ามาอยู่ที่บ้านแล้ว

วิทลลินารู้สึกเครียดมาก และ เธอ ได้ครุ่นคิดว่าจะจบชีวิตของเธอ ด้วยการฆ่าตัวตายวิธีใด วิธีหนึ่ง ซึ่งจะทำให้เธอไม่ต้องพบความทรมานกาย และใจอีกต่อไป

ระหว่างนั้นเองสตรีอาวุโสวัยหกสิบเศษคนหนึ่ง ซึ่งเป็นสมาชิกโบสถ์แอ๊ดเวนตีส์ได้ทราบข่าวอันแสนเศร้าของวิทลลินา ได้เดินทางมาเยี่ยมวิทลลินาที่บ้าน สตรีคนนั้นได้รวบรวมเสื้อผ้าที่สกปรกของวิทลลินาออกไปซักที่แม่น้ำแห่งหนึ่งไม่ห่างออกไปทุกสัปดาห์ โดยเฉพาะแพทย์ที่โรงพยาบาลกำชับไม่ให้วิทลลินาลงไปในแม่น้ำด้วยเหตุผลทางสุขภาพ ต่อมา มีสตรีวัยกลางคน อีกคนหนึ่งจากโบสถ์เดียวกันรับอาสาความช่วยเหลือกับสตรีอาวุโสคนแรกในเรื่องการซักเสื้อผ้าให้หญิงพิการที่นำส่งสาร

วิทลลินามองเห็นลูกชายที่ค่อยเติบโตขึ้น ที่ช่างน่ารัก และจากการที่มีสตรีสองคนมาช่วยทำงาน และเป็นกำลังใจ ทำให้ เธอ ลืมเรื่องการฆ่าตัวตายไปสนิท แต่ที่ เธอ รู้สึกมากที่สุด คือ เธอ รู้สึกเกรงใจสตรีทั้งสองคนมาก รวมทั้งเกิดความรู้สึกผิดใจ ไม่สะดวกสบายอันเนื่องมาจากความพิการของเธอ

วิทลลินา กล่าวในตอนหลังว่า “ฉันรู้สึกอาย ที่ฉันไม่ใช่คริสเตียนแอ๊ดเวนตีส์ ฉันไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดสตรีทั้งสองมาช่วยซักเสื้อผ้าให้ อีกทั้งช่วยฉันและลูกในเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่อง

วิทลลินาแบ่งเสื้อผ้าที่ใส่แล้วออกเป็นสองกอง มอบกองหนึ่งให้สตรีวัยกลางคนนำไปซัก โดยบอกว่า เธอมีเสื้อผ้าไม่มาก แต่ในสัปดาห์ถัดมาเมื่อสตรีอาวุโสมาเก็บเสื้อผ้าไปซัก เธอ ไม่เชื่อว่ามีเสื้อผ้าที่ต้องซักเพียงเท่านั้น จึงขออนุญาตวิทลลินาเข้าไป ดูในห้อง สตรีอาวุโสได้พบเสื้อผ้าสกปรกที่ยังไม่ได้ซักกองโตกองสุมกันที่มุมห้อง จึงบอกกับวิทลลินาว่า “เธอไม่ต้องเกรงใจพวกเราหรอก เราเป็นคริสเตียนผู้มุ่งประกอบการดีให้การช่วยเหลือแก่ผู้ที่ลำบาก เราทำตามต้นแบบของพระเยซูที่ทรงทำมาก่อน ” ว่าแล้วสตรีอาวุโสก็เก็บ เสื้อผ้าเหล่านั้นไปซักที่แม่น้ำ เหมือนที่เคยปฏิบัติมา

วิทลลินาได้ทราบมาก่อนว่า คริสเตียนทุกคนต้องเรียนรู้การอธิษฐาน จึงขอให้สตรีอาวุโสสอนเรื่องการอธิษฐานให้ และวิทลลินาอธิษฐานขอบคุณพระเจ้าที่ส่งสตรีสองคนมาช่วยเหลือเธอ และวิทลลินาอธิษฐานขอพระเจ้าทรงพระเมตตาช่วยให้ เธอเอาชีวิตรอดด้วย ไม่นานต่อมาทางโบสถ์ได้มอบจักรเย็บผ้ามือสองที่ทำงานด้วยมือให้วิทลลินาตัวหนึ่ง และส่งสตรีอีกคนมาสอนการปะผ้า การตัดเย็บเสื้อผ้า และการตัดกางเกงให้ ซึ่งวิทลลินาเรียนรู้

อย่างรวดเร็ว วิทลลิน่า ขยันขันแข็ง ฝีมือดีพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว และวิทลลิน่ามีงานเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนล้นมือ หลายปีผ่านไป เธอและสามีมีลูกอีกสามคน รวมเป็นห้าคน สำหรับสามีนั้นได้พาภรรยาใหม่ย้ายไปอยู่อีกหมู่บ้านไม่ไกลตั้งแต่ วิทลลิน่ากลับจากโรงพยาบาล แต่เขาก็กลับมาค้ำกับวิทลลิน่าเป็นครั้งคราว ต่อมาสามี ของวิทลลิน่าก็ตายลง ทั้งๆ ที่อายุเพียงห้าสิบปี ทั้งนี้เพราะเขาดื่มเหล้าจัดและเกิดเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง

สมาชิกโบสถ์บางคนได้ไปเยี่ยมวิทลลิน่า และเป็นพยานเรื่องความรอดให้ เธอ ฟัง แต่วิทลลิน่ารู้สึกกลัว - เลไม่อยากจะเปลี่ยนศาสนา แม้เธอจะรู้ว่าชาวคริสเตียนในโบสถ์มีความรัก และให้ความอบอุ่นแก่ เธออย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน รวมทั้งเรื่องการช่วยซักเสื้อผ้า และมอบจักรเย็บผ้า และสอนการตัดเย็บเสื้อผ้าให้ ทำให้ เธอมีอาชีพตัดเย็บเสื้อผ้าเลี้ยงตัว และลูกๆ ได้ ในโอกาสต่อมาศิษยาภิบาลได้จัดเปิดชุมชนเผยแพร่พระกิตติคุณ นานสองสัปดาห์ และผู้ปกครองคนหนึ่งขับรถไปรับวิทลลิน่ามาฟังในการประชุม เมื่อเสร็จการประชุมเขาจะขับรถไปส่งวิทลลิน่ายังบ้านของเธอ เป็นอย่างนี้ตลอดสองสัปดาห์ เมื่อการประชุมปิดฉากลง วิทลลิน่าเข้าใจเรื่องความรอดในพระเยซูอย่างชัดเจน และทราบว่าจะจะไม่พบความรอดจากที่อื่นได้อีก วิทลลิน่าจึงตัดสินใจรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และรับบัพติศมา

วิทลลิน่ามีความกระตือรือร้นมาก เธอและลูกๆ ไปนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต วิทลลิน่าชอบการเป็นพยานทั้งในโบสถ์ และนอกโบสถ์ บ่อยครั้งเมื่อมีญาติ หรือใครผ่านมาแวะที่บ้าน วิทลลิน่าจะพูดทำนองว่า “พระเจ้าทรงทำกิจในตัวของฉัน ทำให้ฉันทำงานหาเลี้ยงชีพได้ พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ และคุณต้องเชื่อวางใจในพระองค์”

ผ่านการเป็นพยานของวิทลลิน่า ทำให้มีเจ็ดคน รู้สึกประทับใจและไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีสกับวิทลลิน่า โบสถ์ แอ๊ดเวนตีสอยู่ห่างจากบ้านของวิทลลิน่า 3 กิโลเมตร วิทลลิน่าจ่ายค่ารถประจำทางให้เพื่อนบ้านเจ็ดคน เพื่อพาพวกเขาไปนมัสการที่โบสถ์ และส่งพวกเขากลับบ้าน ... ตลอดเวลาหลายสัปดาห์ ปัจจุบันทั้งเจ็ดคนได้รับบัพติศมาแล้ว

หลายปีผ่านไป มี 40 คน รวมทั้งลูกสองคน ของ วิทลลิน่า 2 คน ได้รับบัพติศมา ขณะนี้คณะกรรมการโบสถ์วางแผนจะซื้อที่ดินใกล้บ้านของวิทลลิน่า และสร้างโบสถ์แอ๊ดเวนตีสขึ้นที่นั่น แต่เนื่องจากรวบรวมทุนทรัพย์ได้ยังไม่เพียงพอ ทางโบสถ์จึงตัดสินใจสร้างโบสถ์ชั่วคราวขึ้นบนที่ดินของวิทลลิน่าไปพลาง ๆ ก่อน และโบสถ์หลังนี้ได้ถูกสร้างขึ้นด้วยไม่อย่างง่าย ๆ และได้เปิดใช้แล้วตั้งแต่เดือนกันยายน ปี 2017

วิทลลิน่าเป็นพยานว่า “ฉันมีความสุขมากที่ได้เห็นโบสถ์หลังหนึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากหน้าประตูบ้านของฉัน เมื่อฉันนั่งบนเก้าอี้ในห้องรับแขกเล็กๆ ของฉัน และมองออกไป ผ่านหน้าต่าง ฉันมีความสุขมากที่มองเห็นโบสถ์ของพระเจ้าตั้งอยู่อย่างชิดใกล้กับบ้านของฉัน”

วิทลลิน่าบอกว่า “เคล็ดลับในการนำคนอื่นมาหาพระคริสต์คือการผูกมิตรกับพวกเขาไว้ก่อนสิ่งอื่น เพราะเป็นการยากยิ่งที่จะแนะนำคนอื่นให้รู้จักพระคริสต์โดยที่เราไม่มีมิตรภาพต่อกัน ฉันเองผูกมิตรกับทุกคนในหมู่บ้าน และห่างไกลออกไปทุกครั้งเมื่อมีโอกาส...เมื่อคุ้นเคยกันแล้ว ฉันจะเชิญเขา หรือเธอมาที่โบสถ์”

ข้อพระคัมภีร์ที่ฉันชื่นชอบคือ มัทธิว 6:33 ซึ่งมีข้อความว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้ ”

วิทลลิน่ากล่าวว่า “พระคัมภีร์ข้อนี้ให้การหนุนใจฉัน เพราะข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า ถ้าฉันยกพระเยซูเป็นหนึ่งในชีวิตของฉัน พระองค์จะทรงประทานทุกสิ่งที่ดีที่มีความจำเป็นให้ ” และพระองค์ทรง ทำเช่นนั้นในชีวิตของฉันตลอดมา

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยสร้างอาคารโบสถ์ในเมืองซอ โทเม ย์ ซึ่งปัจจุบัน พี่น้องแห่งความเชื่อนมัสการอยู่ในชั้นล่างของอาคารเก่าแก่ ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินที่ทางสำนัก

งานคริสต์จักรซื้อไว้สำหรับเป็นทำ เลขของอาคารโบสถ์ และมีแผนจะรื้อทิ้ง แต่ใช้เป็นสถานนมัสการชั่วคราว..... ขอขอบคุณพี่น้องทุกท่าน ที่ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งของมิชชั่น

- ประเทศซอ โทเม ย์และพริ้นซิเปย์ มีนกขนาดเล็กที่สุดในโลก คือ “ไอบิส” อาศัยอยู่ และมีนกขนาดใหญ่ที่สุดในโลก คือนก “ชั้นเบิร์ตยักษ์ ” อาศัยอยู่เช่นกัน นอกจากนี้ยังมีดอก “ชั้นโกเนียยักษ์ ” ขึ้นตามป่าเชิงเขาด้วย

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 23 มีนาคม 2019

การช่วยแองโกลา

เล่าโดย พอลโล ฟินโด...ประเทศแองโกลา

พอลโลรู้สึกว่าคุณแม่โกรธเขาอย่างมาก ที่เขาได้หยุดงาน แล้วหันมาใช้เวลาเข้าไปเยี่ยมในเรือนจำ และเทศนาเรื่องของพระเจ้าให้ผู้ต้องขังในเรือนจำฟัง เพราะนั่นเป็นงานประเภทจิตอาสา ไม่มีเงินเดือน หรือค่าจ้าง นอกจากนี้จะได้รับการเลี้ยงดูเรื่องอาหาร ที่พัก และค่าเครื่องใช้ส่วนตัวอีกจำนวนเล็กน้อยเท่านั้น

พอลโลถูกเลี้ยงดูมาโดยครอบครัวแอ็ดเวนติสในประเทศแองโกลา เมื่อเรียนจบเขาก็เข้าเป็นครูสอนหนังสือในโรงเรียนของรัฐบาลเป็นเวลาหลายปี เขาใช้เงินเดือนที่ได้รับ เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวอย่างประหยัด และใช้เงินที่มีนอกเหนือจากนั้นสำหรับเป็นค่าเล่าเรียนสำหรับน้องๆ ที่มีถึง 10 คน ในฐานะที่เขาเป็นบุตรคนโตสุดของครอบครัว โดยเฉพาะหลังจากที่คุณพ่อของเขาได้ตายจากไปด้วยโรคใช้รากสาดน้อย

ขณะที่เขาเรียนปีที่สองในมหาวิทยาลัย เข้าต้องนอนรักษาตัว วถึงสองเดือนในโรงพยาบาลของเมือง เป็น-
กฐา ด้วยโรคใช้รากสาดน้อย เมืองเป็นกฐามีประชากร 130,000 คน เป็นเมืองซึ่งตั้งอยู่บนชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก ในช่วงรักษาตัวในโรงพยาบาล เขามีไข้ขึ้นสูงหลายรอบ ความร้อนของอากาศใช้ทำให้ร่างกายของเขาร้อนผ่าวไปทั่วทุกส่วน ขณะอยู่ในโรงพยาบาลสมาชิกโบสถ์แอ็ดเวนติสในเมืองนั้น ผลัดกันมาเยี่ยม และอธิษฐานเผื่ออาการป่วยของเขาเสมอ และท้ายที่สุดพวกเขารวบรวมเงินจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เขาด้วย

พอลโลตั้งใจว่า เมื่อหายจากโรค ออกจากโรงพยาบาลแล้ว เขาจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาใหม่

แต่เมื่อหายป่วยออกจากโรงพยาบาล เขาลาออกจากการเป็นครูสอนชั้นระดับประถมในโรงเรียน และลาออกจากการเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยด้วย ... พอลโลกล่าวว่า “ผมจะไม่กลับไปอยู่กับสิ่งแวลล์ วมทั้งสองอย่างคือการเป็นครู และการเป็นนักศึกษาด้วย เกรงว่าผมจะกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิม”

พอลโลต้องการศึกษาวิชาศาสนศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแอ็ดเวนติสโซลูซี่ในประเทศ “ซิมบับเว” แต่เขาต้องมีเงินเป็นค่าลงทะเบียน และค่าใช้จ่ายต่างๆ เขาตัดสินใจว่าตอนนี้จะทำงานหาเงินให้ได้มากๆ เพื่อจะได้เข้าเรียนในเดือนมกราคมปีหน้า แต่พอลโลได้รับการเชิญชวนให้ใช้เวลาเจ็ดเดือนที่รอคอยเข้าไปเทศนาสั่งสอนผู้ต้องขังในเรือนจำ... เป็นงานจิตอาสา พอลโลจะไม่ได้รับเงินเดือน ได้รับเพียงค่าอาหาร ค่าที่พัก และค่าของใช้ส่วนตัวเท่านั้น พอลโลเห็นว่าเป็นงานของพระเจ้า และไม่มีใครพร้อมจะทำงานที่ทางเรือนจำเปิดให้เขาจึงเดินทางกับผู้ปกครองโบสถ์ท้องถิ่นคนหนึ่ง เข้าไปประกาศในเรือนจำแห่งนั้นเป็นประจำสัปดาห์ละ 4 ครั้ง พอครบเจ็ดเดือนปรากฏว่ามี 20 ผู้ต้องขังในเรือนจำแห่งเมืองเบ็งกฐาได้รับบัพติศมา

ครอบครัวของพอลโลไม่เข้าใจสิ่งที่อยู่ในส่วนลึกในจิตใจของเขา ว่าเหตุใดเขาหันไปทุ่มเวลาในการประกาศพระกิตติคุณในเรือนจำ แม้ว่าจะได้ผลลัพธ์ดีอย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เข้าใจว่าทำไมพอลโลไม่สอนหนังสือและเรียนต่อมหาวิทยาลัยให้จบ และหางานที่มีรายได้ดีทำ...เรื่องนี้ทำให้คุณแม่ของเขารู้สึกโกรธพอลโล มากถึงขั้นประกาศตัดแม่ตัดลูกกับเขาทีเดียว

พอลโลเดินทางไปถึงมหาวิทยาลัยโซลูซี่ประเทศซิมบับเว ในเดือนมกราคม เขามีเงินพอสำหรับอาหาร และค่าเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น พอลโลพูด- เขียนได้เฉพาะภาษาโปรตุเกส แต่ข้อกำหนดที่จะเป็น นักศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นักศึกษาจะต้องรู้พูด-เขียนภาษาอังกฤษได้ระดับหนึ่งด้วย

พอลโลอิธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์อนุญาตให้ข้าพระองค์เรียนจนจบ ข้าพระองค์จะทำงานเป็น ผู้ประกาศพระกิตติคุณเต็มเวลา ข้าพระองค์จะแสดงให้ผู้คน ผู้ต้องการพระคริสต์ ได้ทราบว่า พระคริสต์เป็น พระช่วยให้รอดแต่เพียงองค์เดียว ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์จึงเข้ามาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยโซลูซีแห่งนี้ ”

เมื่อเข้ามาอยู่ในหอพัก และเริ่มเข้าชั้นเรียน เขาเพิ่งรู้ว่ามึหลายสิ่งต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า แม้ว่าครอบครัว ของเขาจะเป็น นแอ็ดเวนติส แต่เขาเองเติบโตขึ้นมาในประเทศที่มีสงครามกลางเมืองสู้รบกันนาน ถึง 27 ปี จึงทำให้ความรู้ในพระเจ้าของประชาชนอ่อนแอ

พอลโลกล่าวว่ “เราไม่ค่อยมีข้อมูลเกี่ยวกับพระเจ้า และคริสเตียน มีเพียงบางคนที่มิพระ คัมภีร์เป็นของ ตนเอง นี่เป็นครั้งแรกที่ ผมมีพระคัมภีร์ ได้ค้นคว้าและหาคำตอบ และถามคำถาม จากคณะอาจารย์ได้เสมอ ที่มหาวิทยาลัยโซลูซี”

พอลโลได้เรียนรู้ด้วยว่า พระเจ้าทรงประทานความรักพิเศษแก่ชาวต่างประเทศ ... พอลโล เป็นนักศีก - ษาชาวต่างประเทศย่อมได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษที่ มหาวิทยาลัยโซลูซี

อาจารย์บางคนเข้ามาในห้อง กล่าวคำหนุนใจพวกเรา และนำเราในการอธิษฐาน เพื่อพวกเราเองบาง คนมีปัญหาทางการเงิน มีบ่อยครั้ง พวกคริสเตียนที่มีฐานะ บางคนเข้ามาในมหาวิทยาลัย ทั้งๆที่พวกเขาไม่รู้ จักเรา พวกเขา นำข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นมาบริจาค และนำอาหารที่ มีคุณค่ามาให้พวกเรารับประทานโดย ไม่แจ้งล่วงหน้า”

พอลโลมองเห็นว่า โซลูซีกำลังทำให้คำสอนของพระเจ้าสำเร็จสม ตามที่ทรงตรัสไว้ในพระธรรมเลวี นิติ 23:32 ซึ่งกล่าวว่า “และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่า เก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ”

พระเจ้าเป็นผู้ทรงช่วยให้พอลโลเรียนหลักสูตรศาสนศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัย โซลูซีจนสำเร็จ ทรงดลใจ ให้ลูกพี่ลูกน้องของพอลโลในแองโกลาคคนหนึ่งเป็นคนจ่ายค่าเล่าเรียน ให้พอลโล “สามภาคเรียน” (1 ปีครึ่ง) ต่อมา ลูกพี่ลูกน้องคนนั้นเสียชีวิต สมาชิกคนหนึ่งโบสถ์แองโกลาจ่ายค่าเล่าเรียนให้เขา ” หนึ่งภาคเรียน (ครึ่งปี) มาถึง ตอนนี้อยู่ที่ชาวแองโกลาคคนหนึ่ง ผู้ซึ่งมีหลานชายคนหนึ่งเรียนสำเร็จไปจาก ม .โซลูซี เป็นผู้ดูแลจ่าย ค่าเล่าเรียนให้กับพอลโลจนจบหลักสูตร

ขณะที่พอลโลศึกษาอยู่ที่ มหาวิทยาลัยโซลูซี เขาได้ติดต่อกับนักศึกษาหลายคนที่เป็นนักศีกษาอยู่ในประ - เทศแซมเบีย ประเทศยูกันดา และประเทศฟิลิปปินส์ และพวกเขาได้วางแผนกันว่า พวกเขาจะร่วมกันทำ การเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณในประเ ทศแองโกลา หลังจากที่พวกเขาเรียนจบหลักสูตร แนนอน พอลโล มีภาระใจของเขาเช่นกัน คือเขาต้องการแบ่งปันความรู้ในพระเจ้าให้กับครอบครัวของเขาเอง

พอลโลขอให้เพื่อนๆ ของเขาอธิษฐานเผื่องานของพระเจ้าในประเทศแองโกลา ซึ่งมีประชากร 29 ล้านคน และมีคริสเตียนแอ็ดเวนติส 176,000 คน

พอลโลกล่าวถึงภาระใจของกลุ่มนักศีกษาศาสนศาสตร์ว่า “เรามีความปรารถนาจะนำทุกคนให้กลับใจ มาหาพระเจ้า พอลโลอ้างพระธรรม มัทธิว 24:14 ซึ่งกล่าวว่า “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า จะได้ประกาศ ไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแห่งประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ของปี 2015 ได้ถูกส่งไปยังมหาวิทยาลัยโซลูซี เพื่อ ขยายโรงอาหารให้ใหญ่ขึ้นเป็นสองเท่า เพื่อให้รองรับนักศึกษาได้ 1,000 ที่นั่งในเวลาเดียวกัน ขอขอบคุณพี่น้อง ในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ถวายเงินถวายใ ให้กับสถาบันการศึกษาเช่น มหาวิทยาลัยโซลูซี เพื่อจะเตรียมคน

หนุ่มสาวให้ออกไปประกาศพระกิตติคุณ เพราะพระเยซูใกล้จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองแล้ว
ทรงอวยพระพรทุกท่าน รวมทั้งครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

... ขอพระเจ้า

สถานที่ตั้งของมิชชัน

- งานของพระเจ้าในประเทศ “แองโกลา” ประกอบด้วย “สำนักงานคริสตจักรเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือแองโกลา” “สำนักงานคริสตจักร ภาคใต้ และภาคตะวันตกแองโกลา” และ “สำนักงานคริสตจักรแองโกลากลาง”...ทั้งประเทศมีโบสถ์ และสถานนมัสการ 3,536 แห่ง และมีสมาชิกรวม 448,554 คน
- ประเทศแองโกลา มีประชากรประมาณ 26 ล้านคน ถ้าคิดเป็นอัตราส่วนจะมี แอ๊ดเวนตีส 1 ต่อประชากรทั่วไป 58 คน
- งานด้านการแพทย์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสในประเทศแองโกลามีอยู่สามแห่ง (1) คลินิกทันตกรรม 1 แห่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของแองโกลา (2) โรงพยาบาลบองโกมิชชัน และ (3) สถานที่จ่ายยา 1 แห่งในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศแองโกลา
- สมาชิกโบสถ์เป็นผู้ดำเนินการ “ศูนย์หนังสือแอ๊ดเวนตีส” และมีโรงเรียนส่งบทเรียนคำสอนพระคัมภีร์ทางไปรษณีย์ 1 แห่ง และโรงพิมพ์ของคริสตจักร 1 แห่ง

ข่าวมิชชั่น สำหรับวันสะบาโต วันที่ 30 มีนาคม 2019

การขับไล่ผีร้ายออกไป

เล่าโดย โมรเดคัย ซิมแมงกา วัย 68...ประเทศซิมบับเว

(อ. โมรเดคัย เป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณ ในโครงการ “พันธกิจทั่วโลก” ประเทศซิมบับเว ทวีปแอฟริกา)

อาจารย์โมรเดคัยไปเปิดประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งในประเทศซิมบับเว ในเช้าวันที่สามของการประชุม หญิงม่ายวัย 40 เศษคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว เดินทางมาพบอาจารย์โมรเดคัย ณ ที่พักชั่วคราว เธอบอกกับอาจารย์ว่า “มีคนแนะนำฉันให้มาขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ เขาบอกว่าอาจารย์เป็นลูกศิษย์ของพระเยซู อาจารย์สามารถรักษาโรคประหลาดของฉันได้แน่นอน”

อาจารย์โมรเดคัย ถามว่า “อาการของโรคที่คุณเป็น..คืออย่างไร เล่าให้ผมฟังด้วย”

หญิงม่ายมีท่าที่อาย ...แต่ในที่สุดก็เล่าอาการให้ผู้เป็นอาจารย์ฟังว่า “ทุกคืนฉันเข้านอนฉันทนสวมใส่เสื้อผ้าชุดนอนตามปกติ และนอนบนเตียงตามลำพังคนเดียวในห้องนอน พอตื่นนอนตอนเช้า ฉันเห็นตัวเองเปลือยเปล่า เสื้อผ้าที่ใส่ตอนเข้านอนตกไปข้างเตียง เป็นอย่างนี้ทุกคืนมาเป็นเดือนแล้วค่ะ”

ผู้เป็นอาจารย์มีลางสังหรณ์ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นจะต้องเกี่ยวกับภูตผีวิญญาณแน่ เขาเคยได้ยินเรื่องราวทำนองนี้มาหลายครั้ง เขารู้ว่าจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร... จึงบอกกับหญิงคนนั้นว่า

“ถ้าคุณอยากให้หายจากอาการของโรคประหลาดนี้ ให้คุณถวายตัวแก่พระเยซู ถ้าคุณยินยอม ผมจะเชิญพี่น้องแห่งความเชื่อในพระเยซูมาอธิษฐานเผื่อ คุณ และพระเยซูจะช่วยรักษาโรคนี้ของคุณให้หายขาดเป็นปกติได้ ”

หญิงคนนั้นตอบว่า “ฉันเคยได้ยินเพื่อนที่เป็นคริสเตียนบอกเรื่องนี้แก่ฉันมาบ้างแล้ว บัดนี้ฉันหมดที่พึ่งแล้วจริงๆ เพราะฉันไปหาหมอผีมาแล้วสองคน แต่หมอผีช่วยฉันไม่ได้ วันนี้ฉันขอมอบถวายชีวิตให้พระเยซูขอพระองค์ทรงเมตตารักษาอาการประหลาดนี้ให้ด้วย และเมื่อฉันหายเป็นปกติแล้ว ฉันจะติดตามพระองค์ตลอดไป ”

อาจารย์โมรเดคัยเชิญสมาชิกโบสถ์หลายคนมารวมตัวกัน และอธิษฐานเพื่อผู้หญิงคนนี้เป็นเวลาสามวัน และในเช้าของวันที่สาม อาจารย์ถามผู้หญิงคนนั้นว่า “เมื่อคืนที่ผ่านมาคุณยังมีอาการประหลาดอยู่หรือไม่”

หญิงม่ายตอบว่า “ไม่ค่ะ เช้าวันนี้ฉันหายจากโรคประหลาดแล้ว ...ขอบคุณพระเยซูผู้ทรงขับไล่ผีร้ายออกไป ขอขอบคุณอาจารย์และพี่น้องแห่งความเชื่อ ที่ได้ทำการอธิษฐานเผื่อฉัน ”...อาจารย์โมรเดคัยได้สอนพระคัมภีร์ให้ผู้หญิงคนนั้น สามเดือนต่อมา เธอได้รับบัพติศมาในนามพระเยซู และอาการประหลาดนี้ได้หายเป็นปกติ ...ผีร้ายไม่ยุ่งกรายมารบกวนเธออีกเลย

เรื่องของทูตผี วิญญาณ และการประกอบพิธีต่างๆ ของหมอผี ตลอดจนการเชื่อถือโชคลาง และวัตถุมงคลต่างๆ เป็นเรื่องที่ผู้คนเชื่อ และถือเป็นธรรมเนียมปฏิบัติแพร่หลายในประเทศซิมบับเว

หลายสัปดาห์ต่อมา อาจารย์โมรเดคัย ได้มีประสบการณ์ การเผชิญหน้ากับวิญญาณ 8 ตน ขณะที่ทำการเปิดประชุมในที่สาธารณะในห้องประชุมของโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งในเมือง “เบรบริดจ์ ” ซึ่งอยู่ชายแดนประเทศซิมบับเว และแอฟริกาใต้ ขณะที่อาจารย์ฉายภาพพระเยซูบนจอ มีหญิงวัย 48 ปีคนหนึ่งลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งออกไปจากห้องประชุมไป

หลังการประชุม อาจารย์โมรเดคัย และสมาชิกโบสถ์บางคนชวนกันไปตามหาผู้หญิงผู้วิ่งออกจากที่ประชุม มีคนมาบอกว่าพบหญิงคนนั้นนอนไม่ไหวอยู่ที่สนามหญ้า ของโรงเรียนแห่งนั้น อาจารย์และสมาชิกรีบเดินไปดู และเห็นเธอนอนอยู่บนพื้นหญ้า จึงช่วยกันหามเธอกลับมาที่ห้องประชุมของโรงเรียน และวางเธอลงบนพื้นห้อง

อาจารย์โมรเดคัย ร่วมกับสมาชิก 10 คนนั่งรอบหญิงคนนั้น มีคนหนึ่งนำพวกเขาร้องเพลงนมัสการ สลับกับการอธิษฐาน และพวกเขาผลัดกันออกพระนามของพระเยซู ทันใดผู้หญิงคนนั้นลุกขึ้นนั่ง และตัวสั่นรุนแรง แล้วล้มตัวลงนอนที่พื้นอีกครั้งหนึ่ง เธอ มีอาการอย่างเดียวกันนี้หลายครั้ง อาจารย์และเหล่าผู้เชื่อพากันร้องเพลง และอธิษฐานขับไล่ผีร้ายในพระนามของพระเยซูต่อไป หญิงคนนั้นลุกขึ้นนั่งอย่างสงบ ดูเหมือนว่าผีร้ายหลายตนได้ออกจากร่างของเธอไปแล้ว แต่ไม่เป็นอย่างที่อาจารย์คิด ...

เมื่อ อาจารย์โมรเดคัย เอ่ยถามผู้หญิงคนนั้นว่า “คุณจะอธิษฐานออกนามพระคริสต์ด้วยตัวคุณเองได้ไหม ”

ผู้หญิงคนนั้นไม่ตอบ แต่กลับล้มตัวลงนอนบนพื้น ร่างกายไม่ไหวตึงอีก แสดงว่าผีร้ายยังอยู่ พวกเขาพากันร้องเพลงและอธิษฐานออกพระนามของพระเยซูต่อไป ผู้หญิงคนนั้นลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง อาจารย์โมรเดคัย บอกให้เธออธิษฐานออกพระนามพระเยซู แต่เธอล้มลงนอนร่างกายไม่ไหวเหมือนที่ผ่านมา

อาจารย์และสมาชิกร้องเพลง สลับกับการอธิษฐานอยู่อย่างนั้นจากเวลาประมาณ 21:00 น. จนถึงเวลาตีสาม หรือ 3:00 น. ของวันใหม่ (นับรวมเวลา 6 ชั่วโมง ที่พวกเขาได้ร้องเพลง และอธิษฐานติดต่อกันนับกว่าสิบรอบ) ในที่สุดผู้หญิง คนนั้นตอบสนองต่อคำสั่งของอาจารย์ ผู้หญิงคนนั้น อธิษฐานออกพระนามของพระเยซู ด้วยน้ำเสียงปกติ แม้จะมีลักษณะอ่อนเพลียว่า “พระเยซูที่รักข้าพระองค์ขอบคุณพระองค์ ที่ทรงปลดปล่อยข้าพระองค์จากวิญญาณร้าย ขอทรงเสด็จมาสถิตอยู่กับข้าพระองค์ทุกวันและคืน วันนี้ข้าพระองค์ขอติดตามพระองค์ตลอดไป...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน”

ปัจจุบันผู้หญิงคนนี้เป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และ เธอได้รับเลือกให้ทำหน้าที่ “มัคนายิกา” ของโบสถ์ เธอได้กล่าวเป็นพยานบ่อยๆ ว่า “พระเจ้าทรงแสนดีต่อฉันเสมอ ขอสรรเสริญพระนามของพระเจ้า”

“พระเจ้าทรงแสนดีเสมอ ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ได้ อธิษฐานเพื่องานของพระเจ้าในประเทศซิมบับเว ซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในทวีปแอฟริกา .. หนึ่งในทวีปแอฟริกา มีประชากร รวมกัน 193 ล้านคน ซึ่งอยู่ในประเทศต่างๆ 18 ประเทศ อยู่ภายใต้การดูแลของ “สำนักงานภาคแอฟริกา-อินเดีย” ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ถวายเงินในวัน สบาโตใหญ่ คือวันสบาโตที่สิบสาม เพื่อเป็นทุนทรัพย์ในการประกาศเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ ซึ่งจะมาถึงในอีกไม่นานนี้ในทวีปแอฟริกา ขอพระเจ้าทรงอวยพระทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า....อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆